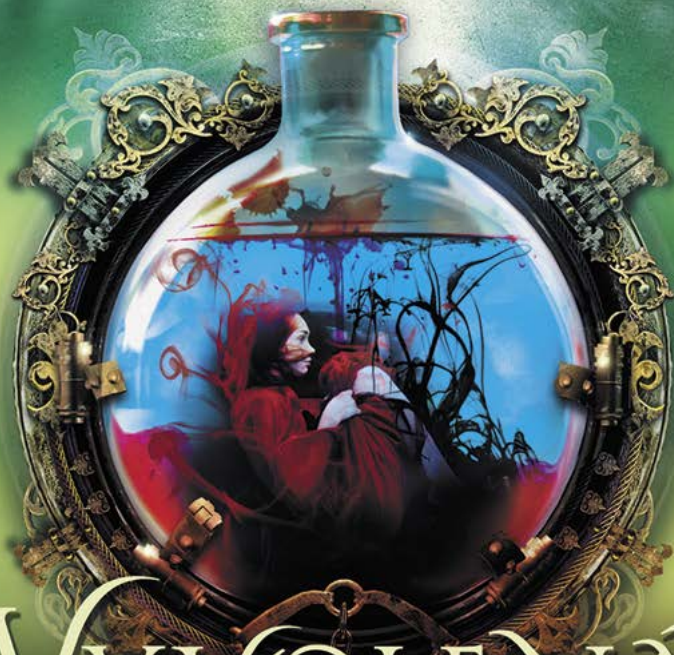

MELINDA SALYSBURYOVÁ

VYVOLENÁ BOHY

SMRTÍCÍ
DOTYK

FRAGMENT

YOUNG
ADULTS

Vyvolená bohy Smrtící dotyk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Melinda Salisburyová
Mezi nebem a zemí – Vyvolená bohy – Smrtící dotyk – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VYVOLENÁ BOHY

SMRTÍCÍ
DOTYK

MELINDA SALISBURYOVÁ

 FRAGMENT

Copyright © Melinda Salisbury, 2015
Translation © Romana Bičíková, 2015
© Fragment, 2015
ISBN 978-80-253-2513-1

Kapitola první

Slýchám křik vězňů, i když tu právě žádní nejsou. Přebývá ve zdech, zní ozvěnou mezi kročejí. Pokud sejdete do nehlubších útrob hradu, až pod kasárna, kde spí strážé, až pod Komnatu vykládání, uslyšíte je i v těch nejtišších chvílích.

Když mě sem přivedli poprvé, zeptala jsem se, co jim dělají, co je přiměje takto křičet. Jeden z mých strážců, Dorin, se na mě podíval a zavrtěl hlavou, rty stisknuté do tak úzké čárky, že mu zbělely. Pak vykročil ke Komnatě vykládání ještě svižněji. Vzpomínám si na ten záchvěv strachu, jež jsem pocítila při pomyslení na něco tak strašlivého, tak děsivého, že ani můj klidný a silný strážce to nedokáže vyslovit nahlas. V duchu jsem si slíbila, že tomu přijdu na kloub, že to temné, pod zemí ukryté tajemství odhalím. Tehdy mi bylo třináct žní. Byla jsem tak bláhová. Tak beznadějně, slepě naivní.

Když jsem před mnoha a mnoha lunami přišla poprvé na hrad, byla jsem ohromená, oslněná vším tím přepychem, krásou a bohatstvím. Podlahy tu nepokrývají slaměné rohože protkané levandulí a bazalkou, aby nezačaly páchnout. Královna trvala na kobercích a běhounech, které byly utkány přímo pro ni, takže naše kroky zní tiše, téměř neslyšně.

Zdi za sytě rudými a modrými tapisériemi jsou ze šedého kamene, a když je sloužící odrhnou, aby mohli zdi umýt, tu a tam se v kameni zatřpytí zrnko slídy. Lustry nad mou hlavou jsou z jeleňích paroží zdobených zlatem, sametové polštáře mají střapce a sloužící je stále upravují a načechravají, aby náhodou některý nevybočoval ze svého určeného místa. Všechno je tu bez poskvrnky, bez chyby, všechno je řádně urovnané a krásné. Všechny růže ve vysokých křišťálových vázách mají stejnou barvu, jejich stonky jsou seříznuté na stejnou délku a všechno je to dokonale naaranžováno. Na hradě není pro nedokonalost místo.

Moje matka říkávala, že není všechno zlato, co se třpytí. Měla pravdu, občas se třpytí i jiné věci. Například oči, dokud z nich nevyprchá život.

Mí strážci kráčejí vedle mě, obezřetně našlapují, svaly napjaté jako struny, a vždy si dávají pozor, aby si ode mě udržovali správnou vzdálenost. Kdybych natáhla ruku a chtěla se některého z nich dotknout, vyděšeně by ucukli. Kdybych zakopla nebo omdlela, kdyby je ovládl reflex a oni se mě pokusili zachytit, podepsali by si ortel smrti. Na místě by jim museli proříznout hrdlo, aby je ušetřili strašného utrpení. Oproti strašlivě pomalé smrti způsobené jediným dotekem mé jedovaté kůže je podříznutý krk vsutku milosrdenstvím, takže by mohli mluvit o štěstí.

Tyrek takové štěstí neměl.

V Komnatě vykládání se mí strážci opřou zády o dveře a královský bylinkář Rulf krátkým kývnutím pokyne ke stoličce, na niž mám usednout. Pak se ke mně otočí zády a probírá se svými lahvičkami. Zdi jsou lemovány policemi a v nich se skví sklenice s podivným kalným obsahem, ještě podivnějšími prášky a listy bezejmenných bylin. Na první pohled se zdá, že nejsou seřazeny podle žádného klíče. Nic není označeno, nebo alespoň žádné cedulky nevidím, protože takhle hluboko pod zemí už nejsou okna a místnost je jen spoře osvětlena několika svícemi. Ze začátku mi připadalo zvláštní, že něco tak významného jako Vykládání se koná zde, v bludišti hradního sklepení, skryté očím dvořanů, ale nyní už to chápu.

Kdybych jednou neobstála... bude lepší, když k tomu dojde zde, v téhle utajené malé kobce na půl cesty mezi podsvětím hradních katakomb a božským leskem Velké síně, kde by tomu přihlížel celý dvůr, celé království.

Posadím se na stoličku a rozprostřu kolem sebe sukně. Jeden z mých strážců, ten mladší, šoupe nohama po podlaze a ten zvuk se kamennou kobkou rozléhá až nepříjemně hlasitě. Rulf po něm zlostně střelí očima, a když se otáčí zpátky ke svému kabinetu, zachytí můj pohled. Jeho pohled je nečitelný. Přejede mě prázdnýma očima a bezvýrazně se odvrátí. Myslím, že i kdyby nebyl němý, stejně by mi teď neměl co říci.

Kdysi dávno by se na mě usmál a potrásl by hlavou a Tyrek by mi vyprávěl, na kolik vylezl stromů a kolik se mu z hradních kuchyní povedlo uzmout koláčků. Rulf by zavrtěl hlavou a rukou by mu pokynul, aby se nevychloubal, a v očích by mu zářila láska k jedinému synovi. Tehdy jsem v Komnatě vykládání trávila celé hodiny, i když Vykládání samo nezabere víc než pár okamžiků. Vždy po Vykládání jsem se posadila naproti Tyrekovi na vzdálenost alespoň čtyř loktů a vyprávěli jsme si příběhy. Mí strážci postávali kolem, jedním okem zvědavě pozorovali Rulfa, jak se věnuje svým experimentům, a druhým okem hlídali mě a Tyreka. Tehdy jsem po Vykládání nemusela nikam spěchat, jediné snad do své kaple nebo do svého pokoje, takže mi nic nebránilo ukrást si těchto pár hodin v Komnatě vykládání, pod bedlivým dozorem strážů. Teď je ale všechno jinak a můj čas si nyní žádají mnohem závažnější věci.

Sklopím zrak a nechám Rulfa, aby začal s Vykládáním. Bodne mě do kůže, přidrží pod rankou misku a nechá do ní skanout pár krůpějí mé krve. Tu pak donese na opačný konec místnosti, kde k ní přidá jedinou kapku jitrojedu, smrtící látky, k níž neexistuje žádný protijed. Pak se ke mně vrátí a já se sklopenou hlavou tiše pozoruji, jak komíhá miskou, aby se má krev s jedem smísila, a následně směs lije do skleněné fioly. Strnu, když mi lahvičku hodí do klína. Zvednu ji a přidržím si ji proti světlu svíčky. Olejovitá tekutina je průzračná jako křišťál, po rudé krvi v ní není ani stopy. Odzátkuji ji, přiložím si ji k ústům a obsah vypiji.

Všichni mě se zatajeným dechem sledují a čekají, zda mě jed tentokrát usmrtí. To se však nestane. Plním svou úlohu zcela bez zaváhání. Odložím fiolu na stůl vedle své sesle, uhladím si sukně a vyšlu pohled ke strážím.

„Můžeme jít, má paní?“ otáže se Dorin, starší z mých strážců. Jeho tvář je ve světle pochodní přízračně bledá. Vykládání je u konce a já se musím zhostit svých dalších povinností. Když vycházíme z komnaty, cítím v zádech Rulfův zlý pohled.

Kývnu. Společně se vydáme ke schodišti. Dorin jde po mé pravici a Rivak, můj druhý strážce, po mé levici. A potom scházíme po schodech dolů, do kobek žaláře, kde už mě očekávají vězni.

U Ranní komnaty, kde vězni čekají, právě sloužící odklízí zbytky jejich posledního jídla. Když mě spatří, přitisknou se zády ke zdi, sklopí hlavy a talíře i kalichy tisknou tak silně, že jim zbělají klouby na rukou. Dorin pokyne hlavou Rivakovi, který se prosmýkne kolem nás a vstoupí do nevelké místnosti. Během pár vteřin je zpátky ve dveřích a kývne na znamení, že je vše v pořádku.

U dřevěného stolku sedí dva muži odění do černých hábitů s dlouhými rukávy, které zakrývají jejich těla od krku až po kotníky. Ruce mají přivázané k opěradlům židlí. Zvednou hlavy a jejich oči se střetnou s mými. Strážci zaujmou své pozice u dveří a vytasí meče, ačkoli mi tu nehrozí větší nebezpečí než kdekoli jinde na hradě, a to ani v přítomnosti zločinců, kteří zradili korunu a celé království.

„Jako ztělesnění Daunen vám přináším požehnání,“ začnu zlehka. „Vaše hříchy nebudou po vaší smrti pojedeny, ale já vám mohu nabídnout požehnání bohů. Bohové vám odpustí.“

Nezdá se, že by muži byli za má slova vděční. Nemám jim to za zlé – jsou to jen prázdné skořápky a všichni to víme. Bez Pojedení hříchů jsou oba zatracení, nehledě na mé požehnání. Odmlčím se a čekám, zda nepromluví. Někteří vězni mě proklínají nebo mě prosí, abych se za ně přimluvila, abych jim vymohla milost. Někteří žadoní, abych je nechala zemřít na oprátce nebo na popravicím špalvu, a jedna ztrápená duše dokonce křičela, že se radši nechá roztrhat psy. Tihle dva ovšem mlčí a jen na mě upírají prázdné

pohledy. Jeden z nich má tik v levém oku, takže každou chvíli vidím, jak mu škube obočí. To je však jediné znamení, že si vůbec všimli mé přítomnosti.

Vězni mlčí, ani se nepohnou, a tak sklopím hlavu, poděkuji bohům za to, že mi dali požehnání, a obejdu muže tak, že stojím za jejich zády. Postavím se mezi ně, zavřu oči, rozpažím a položím jim dlaně na zátylek. Pak jim sevřu prsty kolem krku a držím je. Jakmile pod bříšky prstů cítím, že se jim začíná zrychlovat puls, pustím je, poodstoupím a schovám si ruce do rukávů ve snaze potlačit nutkání rozběhnout se a okamžitě si je umýt.

Netrvá to dlouho.

Chvilku potom, co jsem se jich dotkla, se vězni sesunou na desku stolu. Z nosu jim na už tak špinavé dřevo teče krev a stříká až na zem, když se začnou zmítat v křečích. Oba mají nohy přivázané k židlím a židle jsou připevněné k podlaze, což je jediný důvod, proč se nezhroutí na zem. Muž, který měl tik v obočí, má otevřené oči a bez mrknutí je na mě upírá a já cítím, jak mě pálí oči. Teprve tehdy si uvědomím, že jsem také přestala mrkat a pohled mu opětuji. Nezáleží na tom, kolik mužů, žen a dětí popravím. Stále mě to drásá a stravuje zevnitř. Na tom asi není nic divného, protože vždy, když vykonávám popravu, je to, jako bych znovu a znovu zabíjela Tyreka.

Tyrek byl můj jediný kamarád, jeden ze dvou lidí na hradě, kteří mě vždycky rádi viděli. Moje postavení u dvora nedovolovalo, abychom se stýkali jinde než během těch pár chvil, kdy jsem docházela k jeho otci, abych se podrobila Vykládání. Ale v Komnatě vykládání jsem se s ním vidět mohla, mohla jsem si s ním povídat o všem, co jsme zažili. Tedy spíše co zažil Tyrek. Nikdy jsem nepotkala nikoho jako on. Byl nebojácný a měl svoji hlavu. Doba mezi každým Vykládáním se mi tehdy zdávala úplně nekonečná, hodiny se vlekly a já se nemohla dočkat, až mě strážní zase odvedou do podzemí a já spatřím Tyreka, jak na mě čeká ve dveřích, vesele se zubí a netrpělivě si z očí odhrnuje prameny světlých vlasů.

„Tak kde jsi? Pohni kostrou,“ pobídl by mě. „Musím ti něco ukázat.“

Vždycky si přál stát se jedním z mých strážců, až vyroste, a s oblibou je vyzýval na souboj a stavěl se proti jejich ocelovým mečům svým cvičným dřevěným. Já jsem je se smíchem pozorovala ze své sesle, zatímco mi Rulf bral krev, aby provedl Vykládání.

„A teď výpad.“ Tyrek namířil meč na Dorina, který jej hravě odrazil. „Samozřejmě jen jako, abych ti neublížil.“

„Samozřejmě,“ uchechtl se Dorin a já se zakuckala smíchy.

„Otočka a – výpad! Útok do strany, švih, a – ha!“ chvástal se, když se mu podařilo píchnout Dorina do paže.

Zatleskala jsem a Dorin odklonil ruku s mečem do strany. „Vzdávám se.“

„Vidíš, má paní,“ obrátil se Tyrek ke mně. „Postarám se, abys byla v bezpečí.“

Jenže v ten den, kdy se mělo všechno změnit, na mě nepokřikoval, ať hnu kostrou, ani se mi nechlubil, jak poutivě trénoval s mečem. Ani se na mě nepodíval. Poprvé od doby, kdy jsem přede dvěma žněmi přišla na hrad, se na mě neusmál. Jen se poklonil. Mělo mi dojít, že mu hrozí nějaké nebezpečí, ale já nic netušila. Myslela jsem, že je to nějaká nová hra, že si Tyrek hraje na rytíře, a tak jsem se mu jako správná dáma také uklonila. I Rulfovo mlčení bylo najednou jiné. Jakmile mi odebral krev, stáhl si Tyreka k sobě a podal mu misku, aby ji odnesl ke stolu.

Pak někdo rozrazil dveře a mě jako první napadlo, že na hrad zaútočili nepřátelé, ačkoli s Tregellanem již téměř sto let žijeme v míru. Slyšela jsem rány a pak se kolem mě prohnali vojáci a chopili se Tyreka. Viděla jsem, jak ve tváři zesinal strachy, jak očima hledal otce, který stál nehybně vedle něj.

„Co to má znamenat?“ vykřikla jsem, ale vojáci mě ignorovali.

Rozběhla jsem se mezi ně – pouhá moje přítomnost způsobila, že okamžitě strnuli. „Ihned ho pusťte a podejte mi vysvětlení,“ domáhala jsem se, ale vojáci jen zavrtěli hlavami.

„Zatýkáme ho na královnin příkaz,“ špitl jeden z nich.

Nahlas jsem se rozesmála. Představa, že by Tyrek provedl něco špatného, byla směšná.

„Za co jej zatýkáte?“

„Za zradu.“

Za jejich zády se ozvalo zachroptění a já bezděčně pohlédla k místu, kde stál Rulf. Jednou rukou se opíral o svůj dřevěný pult a druhou si tiskl k hrudi. Když jsem se otočila zpět k vojákům, už se zase dali do pohybu, táhli Tyreka jako hadrového panáka, až se mu hlava kymácela ze strany na stranu.

Chtěla jsem jít za nimi, ale Dorin mi zatarasil cestu a vytasil meč.

„Má paní,“ oslovil mě a já v jeho očích četla varování. Zastavila jsem se.

„Odved' mě ke královně,“ nakázala jsem mu a Dorin přikývl.

To nakonec nebylo zapotřebí, protože stála v chodbě hned za dveřmi Komnaty vykládání, úplně sama, jako by ji moje slova přivolala. Ve tváři měla klidný až radostný výraz a byla oblečená do bílého a zlatého hedvábí. Vypadala jako andělsky nevinná májová nevěsta a mně se při pohledu na ni ihned ulevilo. Určitě si uvědomila, že zatčení Tyreka byl omyl, a přišla mu osobně udělit milost.

Sotva jsem otevřela ústa, abych jí poděkovala za to, že přišla, mávla rukou a ten pohyb prudce pročísl vzduch a rázem mě umlčel. „Následujte mne,“ přikázala mi a prosmýkla se kolem nás. Neměli jsme na výběr. Spěchali jsme za ní, sotva jsme jí stačili. Došla až k úpatí schodiště a prudce se zastavila. Skoro jsem do ní vrazila. Můj strážce za mými zády hlasitě sykl a rovněž se zastavil.

„Nechte nás o samotě,“ vybídla královna strážce, kteří se v tu ránu otočili a zmizeli z dohledu.

Upřela jsem na ni vyčkávací pohled, ale po zádech mi přejížděl mráz. Bylo mi jasné, že tu něco nehraje.

„Když jsi před dvěma žněmi přišla, Twyllo, neřekla jsem ti ještě o jedné povinnosti, kterou ve své roli musíš vykonávat. Chtěla jsem si být jistá, že plně chápeš dar, jenž ti byl dán, a že to břímě uneseš.“ Odmlčela se a zadívala se mi do očí. „Neboť tento dar má svou cenu. Je to cena za to, žes byla vyvolena. Brzy z tebe však

bude žena, takže ji před tebou nemohu dále tajit. Od nyníška musíš ve všem jednat jako ztělesnění Daunen.“

Nespouštěla jsem z ní zrak, ale stále jsem nechápala, o jaké ceně to mluví. Copak jsem neplnila vše, co po mně žádala?

„Chlapec, který sedí v té místnosti na konci chodby, se dopustil zrazy,“ pokračovala královna a zvedla ruku, když vytušila, že jí chci skočit do řeči. „Vím, že tomu nebudeš chtít věřit, ale je to tak. Můžeš si být jistá, že jsem věc řádně a pečlivě prošetřila. O jeho zradě není pochyb. Nejhorší na tom však je, že ses na ní podílela i ty.“ Další odmlka, aby mi její slova došla v celém svém významu.

„Tahal z tebe tvá tajemství – naše tajemství – a předstíral, že je tvým přítelem, zatímco tvá slova donášel našim nepřítelům.“

„Ne! To nemůže být pravda! To by nikdy neudělal! A já mu nic neřekla... Žádná tajemství neznám.“

„Byla jsi jeho informátorkou i záštitou, Twyllo. Naštěstí máš pravdu, skutečně žádné závažné informace neznáš. Mluvila jsi s ním však o svém životě a o roli, již tu vykonáváš – o tajných svatých rituálech, jež se nás hluboce dotýkají. Proto to musíš být ty, kdo na něm vykoná jeho trest. Být ztělesněním Daunen obnáší víc než jen zpěv nebo modlitby. Tvá povinnost požívat jitrojed je opodstatněná.“

Zírala jsem na ni a snažila se tomu všemu porozumět. Jaké tresty mám vykonávat? A pak mi to došlo. Královna chce, abych se dotkla svého kamaráda. Od chvíle, kdy jsem přišla na hrad, musím o každém úplňku požívat jitrojed, abych celému království dokázala, že jsem ztělesněná Daunen, že jsem skutečně byla vyvolena bohy. Vždy, když ranní slunce skrylo lunu v úplňku, musela jsem dát krev a potom ji smíchanou s jedem vypít jako důkaz odevzdání se a přijetí svého osudu. Jenže za to, že jsem vyvolená, platím svou nedotknutelností. Nesmím se nikoho dotýkat, neboť jakmile pozřu jed, začne mi kolovat v žilách a proniká mi celým tělem. Jedinou obranou před jitrojedem je požehnání bohů. Můj dotyk by zabil kohokoli, kdo nebyl požehnán, kdo nebyl pomazán, jakmile by jed z mé kůže prosákl do té jeho. Naučila jsem se žít s vědomím, že nesmím na nikoho sahat, a lidé kolem mne se to museli naučit

také. I Tyrek se to musel naučit. Nikdy bych si nepomyslela, že mohu být použita jako zbraň.

„Ne,“ vydechla jsem nakonec.

„Musíš, Twyllo. Pokud odepreš bohům svou poslušnost, nemohu zaručit, že budeš v bezpečí před jedem, který ti koluje v žilách. To jejich vůle tě před jitrojodem chrání. A jejich vůlí je také to, že musíš splnit svou povinnost.“

„Přece by ale –“

„To stačilo, Twyllo,“ utrhla se na mě královna. „Být Daunen znamená zhostit se tohoto úkolu. Od počátku věků přináší každá ztělesněná Daunen naději i spravedlnost. Jsi tu, abys království dokázala, že žijeme v požehnaném věku. Jsi tu, abys skoncovala s těmi, kdo by se nám snažili ublížit. Půjdeš a vykonáš svou povinnost. Nechceš přece rozlítit bohy, že ne?“

„Ne.“

Královna přikývla. „Tvé odhodlání ti slouží ke cti, Twyllo.“

„Ne, chci tím říct, že to neudělám,“ vylétlo ze mě. „Nemohu někoho zabít.“

„Prosím?“

„Myslím, že pokud to obnáší zabíjení, nemůžu být ztělesněnou Daunen. Nehodím se na to.“

Královna vyštěkla zlým smíchem. „Takže si myslíš, že si bohové vybrali špatně? Myslíš si, že to, že o každém úplňku během Vykládání přežiješ požití jitrojedu, je jen omyl? A co tvoje rodina? Skutečně jí chceš odeprít jídlo a peníze, které jí posílám, jen proto, že se ti nelíbí cesta, již pro tebe bohové vybrali?“ Nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Víš, že vrátit se k nim nemůžeš,“ zašeptala. „To bohové nedovolí. Bohové tě dali mně, dali tě Lormere, a my tě přijali. Přišla jsi sem bez věna, bez možnosti skrze tebe uzavřít strategickou alianci, a já tě tu přesto přijala, neboť právě proto jsi byla zrozena, Twyllo. Jsme poslušní bohům. A ty musíš být také poslušna.“

„Ale –“

Její pohled má následující slova zmrazil v zárodku.

„Zapomenu na to, že ses mi pokusila odporovat,“ řekla tiše. „Zapomenu, že jsi zhrdla mou šlechetností a mou ochranou. Za-

pomenu na tvůj nevděk. Budu k tobě milosrdná. Modli se, aby se bohové zachovali podobně.“

Vykonala jsem, co po mně žádala. Vešla jsem do holé místnosti, kde seděl k židli přivázaný můj nejlepší přítel. Ústa měl surově zacpaná a látkový roubík se mu zařezával do tváří. Oči měl zalité slzami. Zápěstí mu zrudla, jak tahal za provazy, jimiž byl přivázán, ve snaze vymanit se z pout. Dokonce se pomohl – kalhoty měl vepředu ztmavlé vlhkostí a já zrudla, jak mi za něj bylo stydno. Když jsem se k němu blížila, divoce škubal hlavou ze strany na stranu. Bylo mu patnáct, stejně jako mně. Královna stála ve dveřích a dívala se, jak mu pokládám ruce na zátylek, na jediné místo, kde měl odkrytou kůži. Když se nic nestalo, zadoufala jsem, že bohové zasáhli, že je to důkaz, že je Tyrek nevinný. Pak se ale začal trást, tělem mu projížděly záškuby křečí a já bleskově odtáhla ruce, avšak už bylo pozdě. Z nosu a úst mu začala téct krev. Byl mrtvý. Můj dotyk jej zabil během pár vteřin.

Zírala jsem na něj vytrštěnýmýma očima, aniž bych ho doopravdy viděla. Královna si odkašlala.

„Musela jsi to být ty, aby sis uvědomila, co to znamená být vyvolená. Teď už to nemůžeš vzít zpátky. Toto je tvůj osud.“

Od chvíle, kdy jsem popravila svého nejlepšího kamaráda, uplynuly dvoje žně. Čtyřiadvacet Vykládání. Čtyřiadvacetkrát jsem musela vejít do místnosti, z níž byl Tyrek odvezen, a pozřít jed, který z mého dotyku udělal smrtící zbraň. Za těch čtyřiadvacet lun jsem usmrtila třináct zrádců, včetně těch dvou mužů z dnešního rána a Tyreka. Zabíla jsem je pro Lormere. Pro svůj národ. Pro své bohy.

Jsem ztělesněná Daunen, znovuzrozená dcera bohů. Světu od počátku věků vládnou dvě božstva, Dæg, Pán slunce, který vládne ve dne, a jeho choť Næt, Císařovna temnoty, která vládne v noci. Jednou, před mnoha a mnoha tisíciletími, když Lormere nebylo víc než shlukem rozhaštěřených vesnic, se Næt bažící po moci rozhodla, že vládnout jen v noci jí nestačí. Zosnovala plán, svedla

svého manžela a unavila ho natolik, že ráno nemohl vstát. Pak se zmocnila nebes a vládla sama a svět se ponořil do temnoty. Na zemi nebyl život, jen smrt, protože bez Pána slunce, který by lidu přinesl světlo a teplo, se ničemu nedařilo.

Jenže když Næt svedla svého muže, počala s ním dceru Daunen. A když se Daunen narodila, její zpěv probudil Dæga ze spánku, takže se vrátil na své místo na nebesích. Jeho návrat znovu přinesl do Lormere světlo a život a Dæg ve své vděčnosti přislíbil, že když to bude Lormere nejvíce potřebovat, duch jeho dcery se vrátí na zem jako symbol naděje. Poznají ji podle vlasů barvy červenků a hlasu tak krásného, že dokáže probudit i bohy. Ztělesněná Daunen přinese celé zemi požehnání.

Jenže Daunen byla potomkem dvou božstev, boha světla a bohyně temnoty, boha života a bohyně smrti. Když Dæg odpřísáhl, že se jeho dcera vrátí na zem, Næt trvala na tom, že ztělesněná Daunen musí reprezentovat i ji. A proto je Daunen ztělesněním rovnováhy mezi oběma a jako zástupkyně své matky musí přinášet smrt stejně, jako za svého otce přináší život. O každém úplňku musí dokázat, že je vyvolená, tím, že pozře jitrojeda a přežije. Musí jed uchovávat ve svém těle, takže její dotek přinese smrt zrádcům, stejně jako přináší smrt dotek její matky.

Ten den, kdy mě královna donutila zabít Tyreka, se mnou byli dva strážci. Jeden z nich opustil službu ihned potom, ale ještě než odešel, prozradil mi, proč vězni tak křičí. Počkal, až Dorin odejde, aby mi přinesl večeři, a pak se ke mně naklonil tak blízko, jak se jen odvážil. Na tváři mu hrál zlomyslný úsměv.

„Chceš vědět, proč tak křičí?“ Ani nepočkal, jak odpovím. „Královnini muži je řezou. Najdou ten nejtupější nůž a pak je řezou.“ Zašklebil se. „A do těch ran jim pak lijí brandy. Dost to štípe. U bohů, fakt hrozně to štípe. Brandy pálí, holčičko. V hrdle je jako tekutý oheň a v řezné ráně je horší než dotyk samotného Dæga. Není to nic příjemného. Ani v nejmenším.“

Odmlčel se, olízl si rty a upřel na mě pohled v očekávání mé reakce.

„Ale jen proto nekřičí. Křičí hrůzou z tebe. Protože ať jim jejich mučitelé provedou cokoli, ve srovnání s tebou to pořád nic není. Tak mi řekni, holčičko, už víš, proč tak křičí?“

Nikdy jsem nikomu neprozradila, že mi to pověděl. Mou rukou již zemřelo tolik lidí. I já mohu čas od času prokázat milosrdenství. Stejně jako královna.

Kapitola druhá

Stojím v mansardě své věže a dlouze si myji ruce v misce s vodou. Vtom se ozve zaklepání na dveře.

„Vstupte.“ Utřu si ruce do plátna, i když ještě stále nemám pocit, že by byly čisté. Otočím se, abych se podívala, kdo za mnou přišel.

Ve dveřích stojí Dorin. Lehce se ukloní.

„Odpusťte, že vás vyrušuji, má paní. Právě vyhlásili hon.“

„Teď?“ Přejedu ho pohledem. Po tom, co se právě odehrálo, nemohu předstoupit před celý dvůr. Chci do svého chrámu. Chci se tam zamknout a nemuset na nic myslet.

„Královna na tom trvá, má paní.“

Odvrátím se a zavřu oči, ale když na mě zpoza víček začnou zírat oči mužů, které jsem usmrtila, zase je otevřu. Proč chtějí mít hon zrovna dnes? Beztak jej pořádáme tak zřídka... proč dnes? Copak královna skutečně čeká, že po tom, co jsem musela vykonat, s nimi radostně vsednu na koně a poženu se lesem za další smrtí?

„Nechám vás se připravit, má paní,“ kývne Dorin a vzdálí se.

Cítím, jak se mi svírá žaludek. Poslat vzkaz s výmluvou, že se nemohu honu zúčastnit, by bylo zbytečné. Královna mě dnes neomluví, nenechá mě stáhnout se do ústraní mého chrámu. Ví, že ji

poslechnu a přijdu. Nezáleží na tom, zda jsem dnes vykonala trest smrti na jednom, dvou nebo třeba stovce mužů, stejně se jí musím podvolit a uposlechnout jejího rozkazu. Nemůžu připustit, aby má rodina přišla o peníze a jídlo, které jim královna každou lunu posílá, a kdybych se jí znelíbila, nebude se zdráhat jim je neposlat – už to několikrát udělala. Ale i kdyby tomu tak nebylo, královna je jen prostředníkem bohů a ti si přejí, abych brala životy. A pokud je to jejich vůle, nemohu se jí vzpírat.

Přitáhnu si plášť k ramenům a vyjdu z komnaty. Předě dveřmi čeká pouze Dorin.

„Kde je Rivak?“ ptám se a očima hledám druhého strážce.

Dorin stiskne rty do úzké čárky. „Byl převelen, má paní.“

Ovšem. Naprostá většina mých strážců nevydržela ve službě déle než několik lun. Muži, které královna do služby vybírá, jsou vycvičení k zabíjení, rychlému a nemilosrdnému, ale jen jediný je dost silný na to, aby strážil dívku, jež ho může zabít jediným svým dotykem. Jen jediný muž, kterého znám, se odváží být se mnou den co den. Všichni ostatní dříve nebo později požádají o převelení a jejich žádosti je vždy bez otázek či poznámek vyhověno. Domnívám se, že i královna sama je radši, když se mnou nikdo netráví příliš mnoho času. Koneckonců, strážce, který mě pozná, by si mě mohl oblíbit a přísahat věrnost mně namísto jí. To by nikdy nedovolila. Vlastně to dovolila jen jednou jedinkrát – ale mám za to, že si to sama ani neuvědomuje.

Dorin je se mnou od samého začátku. Je ještě starší než král, větrem ošlehaný, s šedivějícími prameny vlasů na spáncích a úhledně sestřiženým plnovousem. Vlasy si nechává dlouhé a nosí je na zátylku svázané do ohonu. Jeho oči mají barvu lískových ořechů a nic jim neunikne. Je to dokonalý strážce, odměřený, za všech okolností profesionální a já vím, že nejsme přímo přátelé, ale určité pouto mezi námi existuje. Děsím se dne, kdy mi seberou i jeho. Známe se teď už tak dobře, že nic z toho, co udělám, jej nevyvede z rovnováhy. Jsme jako staří manželé – víme, jak se ten druhý pohybuje, takže se nemusím bát, že by Dorin udělal nějakou chybu, která by ho stála život.

„Jsme tu tedy zas jen ty a já?“ usměji se.

„Jen dočasně, má paní. Včera se konaly zkoušky, takže věřím, že nový strážce se k nám připojí ještě dnes. Zatímco vy budete na honu, já mu mám vysvětlit, co bude jeho role obnášet. Na hon vás jako obvykle doprovodí královnina stráž.“

„To Rivaka převedeli po Vykládání?“ ptám se a ze všech sil se snažím, aby se mi netrásł hlas.

„Požádal o převelení už před nějakou dobou, má paní, ale královna za něj tehdy ještě neměla náhradu. Domnívám se, že nového strážce přijala až nyní.“

„Jak dlouho myslíš, že vydrží tenhle?“ usměji se hořce.

„Ne tak dlouho, jak byste si zasloužila, má paní. Pojdte, nemůžeme přece nechat Jejich Veličenstva čekat.“ Věnuje mi letmý, laskavý úsměv a já cítím, jak se mi žaludek svírá ještě těsněji.

Dorin kráčí přede mnou po schodech. Držím se za ním, opatrně a s pažemi přitisknutými k trupu, a modlím se, aby mi ho bohové nevzali.

Dvořané jsou shromáždění a připravení na hon. Dámy v zelené a stříbrné, pánové v tradiční lovecké modrozlaté a já ve svém rudém plášti. Královně se líbí, když nosím červenou, protože to podle ní zdůrazňuje moji roli u dvora, takže většina mých šatů a plášťů má právě tuto barvu. Psi pokluskávají kolem krále, cvakají čelistmi a oči upírají na svého pána, připravení poslechnout jeho povel. Nesnáším je. Nenávídím je víc než cokoli jiného.

Jsou jiní než psi z vesnice, poblíž které jsem vyrostla. Nechoulí se, když je někdo okřikne, ani se neobrátl na záda a nevyžadují drbání na břicho, jestliže je někdo pohladí. Tihle psi mají dlouhé, svalnaté nohy a veliké hlavy s širokými plochými čumáky. Vypadají jako něco mezi dogou a mastifem a něčím ještě horším, ještě divočejším. Srst mají hrubou, zbarvenou do hněda se zlatavými skvrnami. I kdyby bylo možné je hladit, žádné potěšení bych z toho neměla. Z rozšklebených tlam jim odkapávají sliny a jejich oči jsou prázdné – dívat se do nich je stejné jako dívat se do očí mužů, které jsem dnes ráno popravila. Není v nich nic, žádné svědomí, žádná duše.

O duších toho vím hodně. Než jsem se stala ztělesněnou Dau-
nen, byla jsem dcerou Pojídačky hříchů.

Síň plní zápach psů, odporné pižmo plné smrti. Královna si zakrývá
tvář jemným šálem. Královští psi nesnáší mršiny, radši trhají maso
z ještě živých obětí. Vždy jsou připravení lovit. Vědí, že když je
přivedou do síně, chystá se hon a já mám z jejich nadšeného pobí-
hání a kroužení nahořklou pachut' v ústech. Doufám, že dnes nebu-
dou lovit žádného člověka. Že dnes bude předmětem honu zvíře.

Když jsem poprvé byla svědkem toho, jak královna poštvála psy
na zloděje uvězněného za to, že vyraboval zámek jednoho z dvořanů,
skoro jsem se pozvracela přímo na podlahu velké síně. Věděla jsem,
že je to tradiční trest, celá říše ví, že královniny tresty jsou neobyčej-
ně kruté, ale být u toho, cítit, slyšet, vidět psy na vlastní oči, jak toho
muže trhají, to na mě bylo moc. I na někoho jako jsem já, to bylo až
příliš. Dorin mě tehdy kryl, řekl královně, že mi od rána není dobře,
takže mě poslali zpět do věže. Potom za mnou přišel ranhojič a lil do
mě odvar z nějakých smrdutých bylin. Od té doby mám noční můry,
v nichž mě nebo moji sestru či Dorina nebo Týreka honí psi. Pro-
bouzím se roztřesená a zbrocená potem, přesvědčená, že ve své kom-
natě cítím jejich pach. Je mi jedno, co královna říká, takový trest si
nezaslouží nikdo, ať už provedl cokoli. Ačkoli totéž by nejspíš mnozí
řekli i o trestu, který vykonávám já, i když popravuji jen zrádce.

„Twylo,“ ozve se chladný, úsečný královnin hlas a já se hluboce
ukloním. Je to stejně automatická reakce, jako když se myš zahrabe
do země, zaslechne-li houkání sovy. „Požehnáno budiž Vykládá-
ní,“ řekne a dvořané zaševelí spolu s ní. „Po honu se můžeš odebrat
do svého chrámu.“ Znovu skloním hlavu na znamení poslušnosti.

„Děkuji, Veličenstvo.“

Dva z královniných strážců ke mně přistoupí, ale drží si ode mě
až trapně zjevný odstup. Pak se otevře dřevěná brána a celá skupi-
na vykročí dolů po schodech k osedlaným koním, kteří na nás již
čekají. V čele jde královna, potom já a její stráž a nakonec ostatní
dvořané.

Bez pomoci se vyškrábu do sedla své klisny. Královnini strážci

se jen přihloupě dívají, jak zápolím se sedlem a otěžemi. Pak vezmou mého koně za uzdu a dovedou jej dopředu ke královnině družině. Koně jsou vůči jitrojedů imunní, takže svou klisnu mohu pohladit po hřívě. Užívám si ten pocit, že se mohu dotýkat teplé srsti živoucího tvora s vědomím, že mu tím neublížím.

Pohled prázdných očí, krev odkapávající na desku stolu.

Zachvěji se a mé prsty stisknou koňskou hřívu ještě pevněji. Ten pohyb však přiláká královninu pozornost, takže ruku rychle stáhnu a místo toho pevně uchopím otěže.

Královna předjede krále a jeho psy a já tiše vydechnu úlevou. Jsem ráda, že dnes nemusím jet s loveckou družinou, že nemusím sledovat muže, kteří se ženou za kořistí, a myslím, že nejsem jediná. Smíchu podobný psí štěkot znervózňuje stejnou měrou koně i jejich jezdce. Už několikrát se stalo, že psy znudila prchající kořist, a tak se místo honu vrhli na některého z členů družiny.

Pohlédnu směrem k horám. Království je ze tří stran lemováno pohořími, která jej objímají jako matka své novorozené dítě. Město Lortune a královský hrad se nachází v nejvýchodnějším výběžku Lormere, přičemž části hradu jsou vytesány přímo do skály, takže to vypadá, jako by podhradí vyrůstalo přímo z útrob hory, jako by se jeho budovy snažily vymanit z područí skal.

„Je to přirozená pevnost,“ prohlásila kdysi moje matka. „Lormere nikdy nepadne a vděčí za to horám.“

Neustále slýchám, jaké má Lormere štěstí, že má takovou přírodní ochranu. Přes hory nepřejde žádné vojsko, které by nás mohlo obsadit, a na západě království chrání husté Západní hvozdy, které se navíc svažují tak, že Lormere má vždy navrch, vždy má přehled o každém blížícím se nebezpečí.

Za Západními hvozdy leží Tregellan, země, která byla po určité době naším úhlavním nepřítelem. Před sto žněmi jsme s nimi vedli krvavou řež, válku, kterou začali právě oni, v níž však zvítězilo Lormere, takže nakonec vládnoucí lormerský královský rod podepsal s tregellanskou státní radou mírovou dohodu.

Za severním pohořím, kde se skaliska hor svažují k tregellanskému pohraničí, se na sever a na západ až k moři táhne území

ztraceného království Tallith, které je už přes půl tisíciletí opuštěné. Nezbyvá z něj nic než hrstka osad, jež se neustále sváří o pozemky se svými sousedy. Tallith bývalo v dobách, kdy ještě Lormere bylo jen shlukem vesnic ovládaných královními předky, nejbohatším královstvím ze všech, jenže poté, co vymřela jeho vládnoucí dynastie, se země začala řítit do záhuby a lidé z ní začali odcházet, nejdříve jen po troškách a nakonec v celých vlnách. Někteří se usadili v Tregellanu, zatímco jiní se vydali ještě dál, statečně přešli lesy i pohoří a dorazili až do Lormere. Povídá se, že až čtvrtina Lormeranů má v sobě tallithskou krev, a sem tam skutečně zahlédnete podivné zvláštnosti, jako když se dítě narodí s třetím okem nebo se stříbřitě plavými vlasy, kterými byli tallithští obyvatelé proslulí.

Jedeme mlčky a les kolem nás tiše šumí. Země v Lormere je velmi úrodná, ale také vysoko položená, takže velká část území se nejvíce hodí jako pastviny pro chov zvířat. Daří se tu bramborám, tuřínům, pastinákům, fazolím a žitu, ale jinak tu obilí moc neroste – musíme ho dovážet ze severního Tregellanu, kde se táhnou obilná pole podél řeky, jež odděluje Tregellan od Tallithu. Ryby a mořské plody také pocházejí z tregellanských vod a tallithského moře a dovážejí se k nám proti proudu řek. Všechny tyto potraviny jsou tudíž poměrně vzácné. Já sama jsem do svého příchodu na hrad nikdy nejedla bílý chléb.

Po mé levici se mezi stromy ozve zašustění. Všichni se tím směrem otočíme, královniny strážce tasí meče a o chvíli později vyrazí z podrostu lesní kuna a se vzteklym prskáním vystřelí nahoru po kmeni do koruny starého smrku. Jedna z dam se zahihňá a strážce s rozpačitými výrazy zasunou znovu meče do pochvy. Královna jede přede mnou a strážce kolem nás vytvořily kruh. Královniny dlouhé rudohnědé vlasy se lesknou v paprscích slunce, které pronikají korunami dubů, smrků a lip nad našimi hlavami.

Je krásná. Otočí hlavu, aby se ujistila, že celý průvod jede tak, jak má, a já si prohlížím její hrdý profil. Pleť má bledou a naprosto bezchybnou. Vysoké lícní kosti a tmavé oči jsou typické pro její rod. Lormerská královská dynastie se vyznačuje temnou krásou a čistou

krví. Dámy u dvora se vždy snaží napodobit vzhled královské rodiny, světlovlásky si vlasy barví natmavo pomocí nejrůznějších barviv z kůry stromů a lesních plodů, ne vždy však dosáhnou kýženého výsledku. A už několik dam téměř osleple, když si do očí nakapaly odvar z rulíku zlomocného ve snaze změnit původní modrou či světle hnědou barvu svých duhovek. Se svými rudými vlasy, zelenými očima a pletí posetou pihami vypadám jako stvoření z jiného světa. Což asi svým způsobem taky jsem.

Hluboko v lesích na sever od královského hradu nás čeká zlatý altán, na němž se při každém závanu větru třepotají praporky. Uvnitř se dlouhý stůl prohýbá pod tíhou jídla. Je ho tu více, než by naše družina mohla kdy sníst: pečená selata, kandované kachny, hustý guláš se zázvorovými knedlíky, různé druhy chleba a omáček. Lesní půda je pokrytá hedvábnými rohožemi dovezenými z exotických krajín a kolem nich jsou rozloženy trepy pro účastníky honu. Královna sesedne z koně a teprve poté mohou sesednout i ostatní. Potom se přezujeme z jezdeckých bot do trepek a usadíme se k tabuli. Já sedím po královnině pravici, a když svou židli odstrkují co nejdál od jejího vyřezávaného trůnu, dvě z posluhujících dívek na mě upřou nazlobený pohled a vztekle si něco šeptají. Nakonec ta větší postrčí tu menší mým směrem. Rychle se odvrátím, ale stejně na její tváři zahlédnu spokojený vítězoslavný úšklebek.

„Vino, má paní?“ Dívka, jež byla donucena mě obsluhovat, postává v bezpečné vzdálenosti a v rukou drží karafu.

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Dones mi vodu.“

Služička se zhoupne v rychlém pukrleti, odběhne a za chvíli se vrátí s karafou vody. Když se přiblíží, strnu a snažím se ani nepohnout. Dívka mi vodu nalévá z takové dálky, že jí část rozlije na stůl a já jen sleduji, jak se tekutina vsakuje do zlatého hedvábného ubrusu. Služka temnou skvrnu ignoruje a místo toho se rychle vrátí zpátky ke kamarádce a začne jí znovu něco šeptat.

Když mě tehdy přivedli na hrad a řekli mi, co se stane, pokud se mě někdo dotkne, cítila jsem se výjimečná, stejně mocná jako sama královna. Nikdo mě už nikdy nemůže udeřit nebo štípnout

nebo mi brát moje věci. Také jsem ovšem začala být zlomyslná. Poprvé v životě jsem měla moc a byla jsem jí přímo posedlá. Když jsem nedostala, co jsem chtěla, mávala jsem rukama před sloužícími a škodolibě se radovala, když smrtelně zbledli a mohli se přetrhnout, aby splnili má přání. Tehdy jsem si ještě myslela, že jitrojed má za úkol prokázat, že jsem hodna své role. Sluhové si ale brzy uvědomili, že jsem zbraň. Nemohu jim teď jejich nenávist zazlívát. Kdybych tehdy nebyla tak naivní, mohla jsem se k nim chovat méně krutě, ale přesto je pro ně lepší, když se ode mne budou držet dál. Jinak by je mohl stihnout stejný osud jako Tyreka.

Královna se líně ovívá vějířem, občas ho sklapne a pak zase roztáhne a přitom se s hlavou skloněnou k rameni rozhlíží mezi stromy, zda zahlédne záblesk královské modři nebo zaslechne troubení rohů družiny svého manžela. Obvykle tomu, kde se právě nachází její královský choť, tolik pozornosti nevěnuje, a dvořané jsou z toho celí nesví. Všichni sedíme vzpřímeně a téměř bez pohnutí a dýcháme co nejtěšeji. Opatrně se rozhlížím, sleduji, jak se královna ošívá, a pak obrátím zrak k lesu, zda mezi stromy nespatřím pohyb.

Nikdy nevíme, kdy se k nám lovci připojí – hon není u konce, dokud psi nedostihnou svou kořist, a pokud je tou kořistí divoká zvěř, nikdo nedokáže odhadnout, kdy se jim to podaří. Naším úkolem je malebně se rozsadit kolem prostřené tabule a s nadšenými úsměvy čekat, až lovci dorazí. Královna chce, aby písaři, kteří zaznamenávají do kronik dny její vlády, psali o eleganci, kráse a tradici. Je odhodlaná postarat se o to, aby se její vládě říkalo Zlatý věk Lormere, a tak musí všechno být naprosto dokonalé.

„Twyllo, co nám dnes zazpíváš?“ obrátí se ke mně a pokyne jednomu z pážat.

„Co třeba Baladu o Lormere, Zpěv o modré lani a O Karakovi a Cedaně, Vaše Veličenstvo?“ navrhuu.

„Výborně,“ kývne královna.

Sice to vypadá, že mi dává na výběr, ale je to jen iluze. Kdybych vybrala písně jako Krásná vzdálená nebo O rozesmáté služce, upřela by na mě své temné, chladné oči. „Myslíš si, že takové písně

jsou pro dnešek vhodné?“ zeptala by se zrádně tichým hlasem. „Myslíš si, že takové písně se hodí k honu, Twyllo?“

Písně, které zapějí, se během honů zpívají sborem, to už teď vím. Balada o Lormere je lidová píseň vyprávějící o tom, jak královnin praprapraprapraděd založil lormerské království. Zpěv o modré lani je o něco novější a pojednává o královnině matce, kterou si v její modré krinolině spletli s kouzelnou laní, a král ji během honu šťval, dokud neprohlédl svůj omyl a sám ji před krvelačnými psy nezachránil.

O Karakovi a Cedaně je válečný nápěv složený pro královniny prarodiče. Období, kdy vládli Lormere, se dnes nazývá Zlatým věkem a právě tehdy mezi lidem chodila poslední ztělesněná Daunen. Tuto píseň má královna nejradši. Ráda naslouchá zpěvu o tom, jak stateční Lormeřané odrazili útok Tregellanu, jak pozabíjeli jeho obyvatele, ačkoli se jim vzdali, a jak vyplenili jejich pokladnice. Karak a Cedana chtěli, aby nám Tregellan předal své alchymisty a Lormere si tak mohlo také vyrábět vlastní zlato, ale on jejich požadavek odmítl a pohrozil, že alchymisty raději usmrtí, aby nevyzradili svá tajemství. Než aby navždy přišli o zdroj zlata, Karak a Cedana s Tregellanem vyjednali, že bude do Lormere odevzdávat velký podíl drahého kovu, který jejich alchymisté vyrobí, a proto se jejich vládě začalo říkat Zlatý věk. Říká se, že tregellanští alchymisté nyní žijí v ústraní, skrytí tak, aby nemohli být uneseni, aby neupadli do rukou Lormere a nebyli donuceni pracovat pro nás.

Než jsem přišla na hrad, prozpěvovala jsem si, kdykoli se mi zachtělo, vymýšlela si písničky o nebi a řece a ledňáčkách. Když jsem jako ztělesněná Daunen poprvé zpívala pro krále a královnu, zvolila jsem právě jednu ze svých vymyšlených písní. Královna nebyla příliš nadšená.

„Kdo tě to naučil?“

„To já sama, Výsosti. Je to moje písnička.“

„Pak ti tedy doporučuji, abys ji rychle zase zapomněla. Dcera Pojídačky hříchů si zajisté mohla klidně prozpěvovat podobné nesmysly, ale pro ztělesněnou Daunen se to nehodí. Bohům by se to nelíbilo.“

Pokorně jsem přikývla. Tehdy jsem se jí ještě zoufale snažila zavděčit, chtěla jsem jí dokázat, že jsem svého úkolu hodna. Tehdy jsem ještě nevěděla, co mě čeká.

Z lesa se ozve strašlivý ryk a celá družina se jako jeden muž otočí. Snažím se v duchu si nepředstavovat, jak se psi vrhají na svou oběť. Doufám, že její smrt byla rychlá.

„Už jsou tady.“ Královna vstane ze židle a tleskne. „Připravte hostinu.“

Její příkaz je zbytečný – pážata se postarala o to, aby všechno bylo připraveno ještě předtím, než jsme sem dorazili. Po jejích slovech se ovšem rozkmitají ještě o něco rychleji, dolévají karafy s vínem, přinášejí další koláče a pečené maso a kladou je na už tak přeplněný stůl. Dvořané se uvolní a nutí se k úsměvům, zvedají obočí a obrací se ke královně, jako by právě pronesla nějaký žert.

Ozve se troubení rohů a během chvíle jsou lovci u nás, zpočátku, ale plní euforie. Seskakují z koňů. Psi za nimi táhnou poslední zbytky své kořisti. Čtyři největší o mršinu svádějí lýtý boj. Tichý klid altánu se plní vrčením a cvakáním čelistí. Odvrátím se. Z honu nikdy nezbude žádná trofej, protože psi sežerou všechno, včetně kostí. Lovci nacházejí potěšení v honu samotném, zdá se, že jsou se svým dnešním výkonem spokojeni.

Přichází král. Všichni vstaneme. A pak cítím, jak se mi zhoupne žaludek. Je s ním i princ.

Kapitola třetí

Překvapením otevřu ústa. Šokuje mě, že je najednou tak vysoký, že vypadá jako skutečný princ, a ne jako ten náladový chlapec samá ruka samá noha, kterého jsem kdysi zdálky vídala na hradě. Má široká ramena, a když naklání hlavu k matce, temné kudrny mu dopadají až k límci tuniky. Ohromeně si uvědomím, jak je pohledný. Můj snoubenec je krásný, navzdory krutým, ostrým rysům a pichlavým hnědým očím, stejným, jaké má jeho matka.

Vzápětí mě zaplaví vlna vzteku. Nikdo mi neřekl, že se vrátil, nikdo mi ani neřekl, že se jeho návrat očekává.

Když mě královna přivedla na hrad, oznámila mi, že k ní v noci přišla Næt a nabídla jí místo ztracené princezny svou vlastní dceru – převtělenou do mě – jako nevěstu pro jejího syna. Teprve po sňatku s princem skončí moje úloha ztělesnění Daunen, a to jen proto, že je to vůle bohyně Næt. Jakmile se vdám, nebudu již neposkrvněná a nebudu moci pokračovat v plnění povinností ztělesnění Daunen, ale zato se jednoho dne stanu královnou Lormere a budu sedět na témž trůně, na kterém teď sedí královna.

Dvořané se sborově ukloní, nejprve králi, potom princí Mereko-
vi. Princ Merek byl pryč po dobu dvou žní, cestoval po celé říši,
navštěvoval jednotlivé kantony a trávil čas s nižší šlechtou, aby
poznal dějiny svého království a jeho chod a navázal přátelství
a významná spojení. Vím, že jako čestný host žil nějakou
dobu i v Tregellanu, a od pár komorných jsem zaslechla, že byl
i v Tallithu. Nikdo mi však přímo neřekl, kam všude má namí-
řeno nebo kdy se hodlá vrátit, a já byla příliš hrdá na to, abych
se zeptala.

Princ Merek se posadí naproti mně a já s hlasitě bušícím srdcem
čekám, zda mi kývne na pozdrav. Princ si mě však nevšímá. Žalu-
dek mi udělá kotrmelec a já sklopím oči ke stolu. Jsem zklamaná,
ale popravdě řečeno mě to nepřekvapuje. Před mnoha žněmi držel
princ při obřadu svou dlaň jen pár centimetrů nad tou mojí a pak
nám ruce svázali červenou stuhou na znamení toho, že jsme za-
snoubeni. Doufala jsem, že se potom budeme vídat častěji, že se
před svatbou staneme přáteli, ale to se nikdy nestalo. Princ Merek
se mnou sotva promluvil, a když se vydal na cesty, nikdy mi ani
neposlal zprávu, ani se nezajímal, jak se mi daří. Nemůžu mu to
ovšem mít za zlé. Samotné se mi hnusí některé mé úkoly, jak po-
tom asi připadají jemu? Představte si, že nebytí milosti bohů, vaše
nevěsta vás o svatební noci jediným dotykem zabije.

„Jaký byl hon?“ ptá se královna svého chotě, když se všichni
usadí, královský pár v čele dlouhého stolu, já po královnině pravi-
ci, princ po králově levici naproti mně a pak ostatní, rozsazení po-
dle toho, kolik ovládají území nebo jak moc se právě těší královské
oblíbě.

„Báječný,“ odpoví král. „Ta bestie nám pěkně dlouho unikala,
a to paroží! Na šířku ještě větší, než kolik měří tady Merek,“ poky-
ne k nevlastnímu synovi. „Ale nakonec jsme ji ulovili a psi dostali
svou odměnu.“ Sotva to dořekne, ozve se z hodujících psí smečky
hlasitě prasknutí. Trhnu sebou.

Královna přikývne. „To ráda slyším.“ Pak se od krále odvrátí
a zahledí se na svého syna. Její pohled zjihne. „Mereku, a jak se
hon líbil tobě?“

„Velice, matko,“ odvěti princ, avšak vřelý úsměv jí neopětuje. Hlas má hluboký, ale jemný, uchu lahodící. Kradmo si ho prohlíží, dívám se, jak při řeči ohrnuje horní ret, jak se naklání ve své židli. „Je to příjemné rozptýlení. Klidně bych si to zopakoval. V Tregellanu jsme občas lovili divoké vepře. Sice to není království, ale některých dvorských kratochvílí se přece nevzdali.“

„Udivuje mě, že na ně ještě mají čas,“ odsekne suše královna. „Žila jsem v domněni, že jejich radě trvá alespoň jednu lunu, než se na něčem dohodne.“

Merek vytáhne obočí. „To je pravda. Taková je však cena za demokracii, jak se zdá. Vyslyšen musí být každý hlas. Jistě, celý proces by mohl být mnohem efektivnější, ale rozhodně funguje. Tedy v Tregellanu.“

„V Tregellanu,“ zopakuje královna tónem, v němž zaznívá pohrdání. Merek sklopí zrak k talíři a já znovu vidím toho rozpačitého chlapce, jemuž jsem kdysi byla zaslíbena. Královna se k němu nakloní a přitiskne svou dlaň na jeho. „Křišťálová síň bude již brzy hotova,“ pronese uklidňujícím hlasem, ale nevšímne si, jak mu zlobně cuká v koutku úst. „Stavíme ji podle původní síně z Tallithu. I tady u nás máme dost kratochvílí.“

„Když jsem tam byl, mohl jsem si zbytky původní síně prohlédnout. Myslím, že ve své době to bylo něco zcela jedinečného.“

„Zajisté shledáš, že ta naše svou předchůdkyni překoná. Byla sice navržena podle té tallithské, ale sama jsem návrhy poněkud vylepšila,“ chlubí se královna. „Není to jen tak nějaká kopie.“

„Ovšem nebude to totéž co rytířský turnaj nebo sportovní klání, že?“ opáčí Merek.

„Ne, naše zábava je mnohem vytříbenější.“ Z královnina hlasu odkapává med. „Nejsme divoši jako obyvatelé Tregellanu. Nacházíme potěšení ve vybranějších věcech.“ Když Merek neodpoví, obrátí se královna na ostatní. „Můj syn je zcestovalý. Mohu jen doufat, že mu Lormere má co nabídnout, aby se tu nezačal nudit.“ Láskyplně se na syna usměje a natáhne ruku, aby ho mohla poladit, ale Merek ucukne, zvedne obočí a pak se chopí nože a zaráží ho do bažantích prsou před sebou. Donese si sousto k ústům,

a aniž by z královny spustil oči, zakousne se do masa. Královna se odvrátí a já také uhnu pohledem. Předstírám, že jsem jeho malou ukázkou vzdoru neviděla, ale jsem ráda, že jsem jí byla svědkem.

Královna sjede zlostným pohledem všechny spolustolovníky. Každý z nich se rychle začne věnovat svému pokrmu. O chvíli později vytáhne ze záňadří malý kovový kotouč zavěšený na řetízkou a začne si s ním pohrávat. Merek odloží nůž a zadívá se na ni.

„Udělala sis z ní přívěsek,“ podotkne tiše a kývne hlavou směrem k medailonku, který královna tiskne v prstech.

„Bylo by zbytečné přidávat ji do pokladnice,“ usměje se královna a zvedne medailon, aby si ho princ mohl prohlédnout.

Merek se zamračí. „Kde je obrázek? Ta rytina chlapce s píšťalou a hvězd, co byla na líci?“ S přimhouřenýma očima si prohlíží přívěsek. „Tys ho nechala zbrousit?“

„Ale ovšem. Přece nebudu na krku nosit nějakou starou tallithskou minci s obrázkem píště? Takhle je to mnohem lepší, podívej. Střed mince je teď hladký a vypadá jako Nætin měsíc a ta zlatá obruba je jako Dægovo slunce. Teď symbolizuje Lormere.“

Merek zavrtí hlavou. „Tohle byla pravděpodobně poslední alchymistická mince z Tallithu, která ještě na světě zbývala. Byla to historická památka nezměrné hodnoty, stará přes pět set let.“

„Ale k naší historii nepatří, Mereku. A mne zajímá jen naše historie. Navíc, přece si nemyslíš, že by nám tahle mince prozradila všechna tajemství tallithské alchymie? Je to jen bezcenný kus kovu, pozůstatek již nepoužívané měny.“

Potom přívěsek opět skryje v šatech. Z opačného konce stolu se ozve hlas lorda Bennela. „Našel jste Spícího prince?“

Merek se právě nadechoval, aby odpověděl královně, a teď se zaráží s otevřenými ústy. Královna se otočí od svého syna a zpraží lorda Bennela pohledem. Všichni ostatní okamžitě uhnou očima a obrátí pozornost k talířům, jako by se jejich krmě právě naučila mluvit.

„Odpusťte, Vaše Veličenstva, Vaše Výsosti,“ breptá spěšně lord Bennel. „Nechtěl jsem vás takto přerušit.“

Královna dál mlčí a já vnímám po své levici vlnu hněvu. Cítím, jak je královna nehybně napjatá, připravená zaútočit. Po chvíli se

opět zakloní a opře do židle, ale já koutkem oka vidím, jak jsou její pohyby strojené.

„Twyllo, zaspívej nám,“ vyzve mne.

Okamžitě vstanu. Mí dočasní strážci mi stojí po boku. Zamírím k opačnému konci stolu, aby mě král a královna co nejlépe viděli, a ze všech sil se snažím neběžet. Když to v královně takhle vře, všichni se snažíme držet se od ní co nejdál.

„Dostala jsi veliký dar, moje malá Twyllo,“ řekla mi královna po mém prvním Vykládání. „Byla jsi vyvolena, abys zde na zemi ztělesňovala Daunen. Dnes jsme jí zasvětili tvůj život. Lormere na tvůj příchod čekalo dlouhá léta. Teď jsi pomazaná, jsi nádobou svátosti, stejně jako já. Je to tvůj osud. V očích bohů jsi nyní mou dcerou.“

Zdá se, že mým osudem je mít dvě matky, z nichž ani jednu nemohu milovat. Občas si přeji, abych žádný osud neměla.

Zpívám o Karakovi a Cedaně, můj hlas stoupá k výšinám a popisuje válku, krveprolití a nehynoucí slávu. Pak ale zaslechnu ještě něco, tiché ševelení mísící se s mým zpěvem. Zalétnu pohledem ke stolu. Lord Bennel něco potajmu šeptá lady Lorelle. Ta nehybně sedí, vzpřímená a popelavě bledá ve tváři a zoufale se snaží šeptání svého souseda ignorovat. Její manžel, lord Lammos, se od dvojice odtahuje, jak nejdál to jde. Rychle uhnu očima a nevšímám si jich, ale cítím, jak mě polévá pot. Dojdu k refrénu a zpívám hlasitěji ve snaze šepot přehlušit. Zakláním hlavu tak, že se v mých vlasech zatřpytí slunce.

Lord Bennel dál šeptem mele a naklání se k lady Lorelle ještě blíží, ačkoli ta prudce vrtí hlavou a pak trhne bradou směrem ke mně. Lord Bennel zbrunátněl a v očích má nepřítomný výraz a já si s hrůzou uvědomím, že je opilý, příliš opilý na to, aby si dával pozor. Samozřejmě. Nikdo jiný by neměl dost odvahy skočit královně do řeči. Opřu se do písňě, rozpažím a obrátím tvář k nebi a marně doufám, že si dvořané budou všímat mne, a ne jeho.

Vtom nás všechny vyleká zvuk tříštícího se skla. Hlas mi náhle odumře v hrdle, jako by ho zaškrtil můj strach. V čele stolu stojí

královna a v ruce třímá nožičku svého poháru. Po zlatém ubrusu se rozlétly skleněné střepy.

„Lorde Benneli, obtěžuje vás snad Twyllin zpěv?“

Zvedá se mi žaludek. Srdce mi tluče jako splašené. Oči všech se obrací k lordu Bennelovi.

„Nudí snad Vaše Lordstvo ztělesněná Daunen?“

Dívám se, jak lordu Bennelovi naskakují na krku rudé skvrny, zatímco koktá odpověď. Slova se mu slévají dohromady. „Odpustte, Vaše Veličenstvo, jen jsem lady Lorelle říkal, jaké máme štěstí, že žijeme v době, kdy je mezi námi opět ztělesněná Daunen. Myslel jsem to jako lichotku.“ Prudce napřáhne ruku, aby na mě ukázal, a převrhne přitom svůj pohár. Po zlatém hedvábí se rozlije červené víno.

„To je zvláštní. Mnohem lichotivější by zajisté bylo, kdybyste mlčel a prostě jen poslouchal, kdybyste ji ocenil v tichosti tak jako my ostatní. Lorelle nečinilo žádné potíže naslouchat písni, aniž by do ní musela vstupovat hovorem, nebo ano?“

Z místa, kde stojím, vidím, jak lady Lorelle svírá v pěstích látku svých šatů tak silně, až jí zbělely klouby. Uvědomím si, že dělám totéž a že mé zpoceně dlaně nechávají na hedvábí skvrny.

„Ne, Vaše Veličenstvo.“

„Možná tedy vaše lichotky, jak říkáte, nepřišly zrovna v nejvhodnější chvíli?“

„Helewys...“, nadechne se král, ale královna ho jediným rázným mávnutím umlčí. Král na ni upře zlostný pohled a po tváři mu přeletí stín. Stiskne čelist, ale už nic nedodá, jen se odvrátí a zadívá se do zeleně.

„Já, Veličenstvo?“ vydechne lord Bennel.

„Jděte. Rušíte ztělesněnou Daunen svým žvaněním a přerušil jste i můj soukromý rozhovor s princem. Neopovažujte se objevit v mé přítomnosti dříve, než se naučíte dobrým mravům.“ Pak královna upustí zbytek své sklenky na zem a pokyne sloužícím, aby ji donesli nový pohár.

Napětí částečně opadne. Na jeden hrozivý okamžik jsem se zděsila, že jeho čin prohlásí teď a tady za zradu a bude po mně žádat,

abych se ho dotkla. Vzhlednu a vyčkávám, zda mě vyzve, abych pokračovala ve zpěvu. Lord Bennel právě posunkem přikázal pážeti, aby mu byl přiveden jeho kůň.

„Ale kdepak, lorde Benneli. Půjdete pěšky a budete cestou rozjímat nad svou nezdvořilostí.“

Srdce mi bolestivě buší do žeber. Všichni sledují, jak se lord Bennel ztěžka škrábe na nohy, pak si s námahou zouvá trepky a natahuje si jezdecké boty, jak rudne skoro do purpurova, když se mu jedna bota na noze zasekne.

„Pokračuj,“ pokyne mi královna.

„V Západních hvozdech Lormere krásná Cedana hrdě stanula a z plna hrdla...“ Zarazím se, když si královna posunkem přivolá lovčího zodpovědného za královskou psí smečku.

„Twylo, pokračuj,“ utrhne se na mě a já nemám jinou možnost než se znovu dát do zpěvu a doufat, že se můj hlas nebude příliš chvět, zatímco pěji pro dvořany, kteří by všichni do jednoho radši byli někde daleko odsud.

„V Západních hvozdech Lormere krásná Cedana hrdě stanula a z plna hrdla velela do boje, by pohany všechny pobila...“ Nemůžu se dál dívat, jak lovčí odtáhne dva menší psy od jejich odporné hostiny a vede je k Bennelově židli. Lorelle se roztřeše, když jejich hrubá srst zašustí o hedvábí jejích šatů, zatímco psi nasávají pach muže, který jí ještě před chvílí seděl po boku. Pak se rozeběhnou a celý svět zatají dech.

„Karak v sedle chvátal, poslušen lásky své, čepele mečů svých krví zbrcené.“

Uplyne sotva pár chvil a vzduch se naplní vrčením a jekem.

„Začni znovu, Twylo,“ usměje se královna. „Skoro jsem tě přes ten hlomoz neslyšela. Ale odpusť si tu teatrálnost, jsi přece ztělesněná Daunen, a ne nějaký vesnický vyvolávač.“

Lord Bennel nebyl zrádce. A mým úkolem je zabítet pouze zrádce. Ačkoli vzhledem k tomu, že zemřel proto, že mě urazil, mohla jsem ho klidně zabít já sama. Rozhlédnu se po dvořanech a jediný pohled stačí, aby mi bylo jasné, že si to myslí také.

Když dozpívám, rozezní se až bolestně nadšený potlesk. Zdá se, že celý dvůr je odhodlaný mě za každou cenu náležitě ocenit, aby se královně svou lhostejností neznelíbili. Dělá se mi z toho zle.

„Můžeš se posadit, Twyllo,“ pronese královna mile.

Pokloním se a podívám se jejím směrem. Vtom můj zrak padne na prince.

Naklání se vpřed, s hlavou udiveně nachýlenou ke straně, jako by mě viděl poprvé v životě. Jeho předtím tak nečitelná tvář náhle ožila, upírá na mě pohled a já cítím, jak se mi třesou kolena, jako by ze mě bouře v jeho očích vysávala veškerou sílu stát. Tolik jsem toužila, aby si mě všiml, a teď se mé přání splnilo a já tu stojím jako ochrnutá.

S hořícími tvářemi se vrátím ke své židli a celou cestu podél dlouhého stolu cítím, jak mě sleduje. Nikdo jiný by se neodvážil na mě takhle dlouho zírat ze strachu, že jeho upřený pohled by mohl urazit královnu. Ale princ Merek se o svůj život bát nemusí. Je jediným člověkem, na kterého by královna nikdy nevztáhla ruku, a určitě si toho je velmi dobře vědom.

Krátce nato nám donesou moučník, ale já na růžový pudink nemohu ani pohlédnout. Okvětní lístky růží, které jej zdobí, jsou jasně rudé. Rychle talíř odstrčím. Nálada kolem stolu je chmurná, jako bychom nebyli na hostině, ale na Pojídání, jako bychom všichni museli pojíst hříchy lorda Bennela a doufat, že naše činy budou stačit na to, aby se královna uklidnila.

Odložím lžíci a zachytím princův pohled. Něco mi říká, že ze mě od chvíle, kdy jsem začala zpívat, nespustil oči. Co je horší, královna upírá pohled na něj, rty stisknuté do úzké, rozmrzelé čárky, a nepřítomně mne svůj medailonek. Slunce mizí za mraky a jasná zeleň lesa kolem najednou zešedne. Královna povstane a dvořané s ní.

„Připravte koně!“ rozkazuje. „Vrátíme se na hrad.“

Během pár okamžiků se všichni přezouvají z trepek do jezdeckých bot. Koně jsou předvedeni tak rychle, že je zřejmé, že podkoní takhle spěšný odjezd očekávali. Mlčky nasedneme a celý průvod se vydá zpět k hradu. Jsem vděčná za to, že jedu vzadu, za

královskou rodinou, takže se nemusím strachovat, zda mě při jízdě nepozorují, jak své klisně prsty pročešávám hřívu, jak se tisknu k jejímu teplému tělu a vychutnávám si ten dotyk živé bytosti.

Královna a její nejbližší družina většinu cesty jedou cvailem, a já moc nechápu, jak to při jízdě v dámském sedle zvládá. Jsem vděčná za to, že netrvá na tom, abych s ní držela krok. Když konečně dorazíme na hrad a já na nádvoří zastavím svou klisnu mezi ostatními zpocenými koňmi, královna už seskočila ze sedla a spěchá po schodech do hradu, zatímco její muž a princ Merek také sesedají a urychleně ji následují.

Na poslední chvíli, těsně než překročí práh, se princ otočí a podívá se na mě. Jeho pohled mě opět přimrazí k zemi. Po tři úderý srdce, které mi najednou zase chce vyskočit z hrudi, na sebe beze slova zíráme. Pak se princ otočí a vejde do hradu, zatímco já stojím na nádvoří a celá se chvěji.

Přistoupí ke mně Dorin, aby mě odvedl do mé věže. Po jeho boku stojí neznámý mladík. Silou vůle se vzpamatuji a zatnu pěsti, až mi v dlaních po nehtech zůstávají rýhy ve tvaru pŕlměšců.

„Má paní,“ ukloní se Dorin. „Dovolte, abych vám představil nového člena vaší osobní stráže. Tohle je Lief.“

Přejezu nového strážce rychlým pohledem. „Dobrý den, Liefe.“

„Má paní,“ ukloní se Lief. Jeho hlas je hluboký a melodický, zaznívá v něm cosi cizokrajného, jakási podivná stoupavá melodie na konci slov, která mě přiměje si ho prohlédnout důkladněji. Má zelené oči, ale je to tmavší odstín zelené, než mám já. Světle hnědé vlasy má stažené stuhou – kdyby si je rozpustil, sahaly by mu až po ramena. Nevypadá, že by byl o mnoho starší než já. Cítím nutkavou potřebu mu říct, aby odešel, dokud může, ale místo toho mu jen kývnu na pozdrav a pak se obrátím k Dorinovi.

Dorin upírá pohled někam za moje rameno. Otočím se, abych se podívala, co ho tak upoutalo, a spatřím podkoního, jak na nádvoří přivádí koně lorda Bennela bez jezdce. Dorin se ke mně se stisknutými rty obrátí.

„Chcete jít do chrámu, má paní?“ zeptá se a rukou odhání včelu, která nám bzučí kolem hlav.

Přikývnu. „Ano. Mohla bych si s tebou nejprve promluvit? O samotě?“

„Počkej tady,“ přikáže Dorin novému strážci, který se ukloní a věnuje mi širokánský úsměv. Všimnu si, že mu špička růžového jazyka rošťácky vykukuje mezi zuby. Je to odzbrojující a nakažlivý úsměv a já se přistihnu, že jej opětuji, až si Dorin musí odkašlat. Lief se vzdálí.

Když jsem si jistá, že nás nemůže slyšet, obrátím se ke svému nejstaršímu strážci. „Není z Lormere?“ zašeptám.

Dorin zavrtí hlavou a v jeho očích se třpytí něco, co se skoro podobá otcovské hrdosti. „Dobrý postřeh, má paní. Je z Tregellanu.“

„Královna přijala do mé stráže člověka z Tregellanu?“ Ani se nesnažím skrýt své ohromení. Lormere sice válku vyhrálo a nyní žije s Tregellanem v míru, ale královna je známá svou nelibostí vůči jeho obyvatelům, už několikrát jsem ji slyšela, jak je nazývá slabými, lstivými lenochy.

„Ano. Je to –“ Znovu se ožene po včele, a ta na něj zaútočí a píchne ho do předloktí. Dorin vyjekne. Pak skousne ret, aby nezačal klít.

„Není ti nic?“ strachuji se.

Dorin pokrčí rameny a prohlíží si ranku. „Nedělejte si starosti, má paní.“

„Zůstalo ti tam žihadlo? Musíš si ho rychle nechat táhnout.“

Dorin zkoumá zrudlou kůži kolem píchnutí, pak žihadlo uchopí mezi nehty, vytáhne jej a znechuceně odhodí na zem.

„Měl by sis na to nechat dát obklad,“ radím mu.

„To bude v pořádku, má paní. Dám si na to pozor.“

Chci ještě něco namítnout, ale Dorin pokračuje. „Jak jsem říkal, je to dobrý strážce,“ řekne s přísnou rozvážností. „Navzdory svému původu. Předčil všechny ostatní muže,“ na moment se odmlčí a dodá: „I mne, má paní. Je rychlý. A tvrdí, že ke své vlasti nechová žádnou přízeň. Podle královny je mimořádně způsobilý vás strážit, bez ohledu na svůj původ. Královna říká, že díky tomu se jí bude lépe spát.“

„Já spím nejlépe, když vím, že u mých dveří stojíš ty,“ řeknu roztrpčeně a Dorinovi se zalesknou zuby v letmém úsměvu, načež opět nasadí svůj obvyklý profesionálně podmračený výraz.

„Děkuji, má paní,“ ukloní se a nepřítomně si mne paži. „Liefé,“ zavolá a Lief poslušně přiběhne. Je mi z toho smutno, protože mi připomíná mě samotnou, když jsem sem přišla poprvé.

Kapitola čtvrtá

Když za sebou zavřu dveře chrámu, nepokleknou před oltářem, ale přecházím po místnosti sem a tam ve snaze ovládnout svůj neklid. Lord Bennel, ten ubohý blázen, jak se jen mohl takhle opít? Proč prostě nemohl mlčet? Jak mohl udělat takovou chybu? Musel přece vidět, že královna je už tak rozhněvaná ze své rozpravy s princem. A princ... Jak to, že si mě najednou tak všímá? Proč na mě neustále zírá?

Stíny na zdech se prodlužují. Zapálím kadidlo, pokleknou před oltářem a prosím Næt a Dæga o pomoc, prosím je, aby mi pomohli pochopit, co to všechno znamená. Zvednu oči k jejich obelisku, ohromnému kovovému symbolu znázorňujícímu slunce zakrývajícím měsíc, nebo měsíc zakrývajícím slunce – podle toho, jaké světlo právě do místnosti dopadá. Část dne vítězí zlato nad stříbrem, ale jakmile se změní světlo, začne mít stříbro převahu nad zlatem. Já jakožto ztělesněná Daunen jsem někde uprostřed.

Nechci být nevďěčná, ujišťuji bohy. To skutečně ne. Víím, že mi dali své požehnání. Nedali mi snad všechno to, po čem jsem toužila? Chtěla jsem žít na hradě a to se mi splnilo. Chtěla jsem se dobře vdát a to se mi splní také. Bohové vyslyšeli mé modlitby. Mám velké štěstí.

Jsem jejich nástrojem. Jsem jako nůž.

„Budu teď pomáhat vesničanům?“ zeptala jsem se královny, když mne k ní poprvé přivedli a posvětili mne. „Budu je navštěvovat a zpívat jim?“

„Proč bys něco takového chtěla dělat?“ opáčila královna.

„Aby věděli, že se jim dostalo požehnání.“

„Twyлло, stejně jako ty jsi ztělesněná Daunen, já a Jeho Veličestvo král na tomto světě zastupujeme Næt a Dæga. Vesničané vědí, že se jim dostalo požehnání, protože vědí, že existujeme. Tvůj dar byl určen jen vyvoleným, nikdo jiný ho nedocení. A navíc,“ odmlčela se a lítostivě na mne pohlédla, „musíme tě chránit. Budou ti závidět tvé štěstí, budou ti závidět, že si tě bohové zvolili, abys na zemi zastupovala Daunen a aby ses jednoho dne stala naší dcerou. Bude lepší, když se budeš zdržovat pouze na hradě, kde tě před nimi já a tví strážci můžeme ochránit.“

Čas plyne. Vstanu a kolena mám po dlouhém modlení celá ztuhlá. Zapálím svíce a znovu začnu přecházet sem a tam, abych se zahřála. Denní světlo se pomalu vytrácí. Zde ve věži je chladněji než v hlavní budově hradu. Zdi jsou tu čistě obílené a podél nich stojí lavice, aby si příchozí měli kam sednout, i když sem nikdo kromě mě nechodí. Stěny jsou ověšené tapisériemi. Nestojím sice jako švadlena za moc, ale vždycky se čas od času pokusím o další výtvor, takže po kamenných zdech visí nesčetné výjevy sluncí a měsíců. Ráda vyšívám květiny, ale to se královně nelíbí. Navíc, kdybych začala vyšívat květiny, radši bych si vybrala ty plané a divoké, a tady nic divokého nerostlo už hodně dlouho. Na hradních záhonech se pěstují jen šlechtěné květiny a já si nevěřím dost na to, abych vyšívala z paměti.

Před dvěma jary slavil princ své sedmnácté zně. Vyjeli jsme si na koních a královna zahlédla v zahradách za hradní kuchyní celé pole pampelišek. Když jsme projížděli kolem, vítr zvířený koňskými kopyty rozfoukal jejich semínka a my se najednou octli ve víru bílého chmýří jako ve sněhové bouři.

Za to, že je nechali v zahradách růst, přišel každý ze zahradníků o ukazováček na pravé ruce a kuchaře byly useknuty oba malíčky

na nohou, když navrhla, aby si královna z listů toho plevelu dělala salát. Původně jí královna chtěla nechat useknout palce, ale to by potom kuchařka nemohla dál vykonávat své povolání. Královna proto prohlásila, že bude milosrdná. Takové je její milosrdenství.

Otevřeným oknem zvenčí do chrámu proniká tichý hovor. Dorin zaučuje nového strážce.

„Kdo je tvá paní?“

„Ztělesněná Daunen, zosobněná dcera bohů.“

„Kdy se odehrává Vykládání?“ Dorin začne kašlat.

„Není ti nic?“

„Odpověz na otázku, Lief. Kdy se odehrává Vykládání?“

„Poslední den úplňku,“ odpoví Lief.

„Co je Vykládání?“

„Starobylý rituál, který má prokázat ochotu mé paní sloužit bohům a také to, že je skutečně vyvolená. Má paní dá kapku krve, ta se smíchá s jitrojedem a má paní pak směs vypije na důkaz víry a ujištění, že má bohy na své straně.“

„Kdy se můžeš své paní dotknout?“

„Nikdy. Kdybych to udělal, její dotek mě zabije.“

„Komu je dovoleno se tvé paní dotýkat?“

„Králi, královně a princům. Bohové jim dali požehnání.“

„A komu dalšímu?“

„Nikomu. Pouze požehnání se mohou mé paní dotknout, aniž by je stihla smrt.“

„Dobře. To by pro dnešek stačilo,“ zavrčí Dorin.

Usmějí se, ale pak nakrčí nos. Vznáší se kolem něho kouř z kadidla a páchne po jasmínu. Vstanu, vysypu kadidlo ze stojanu a zadupu jej. Někdo mi nejspíš poslal špatný druh – vždycky tu mívám kadidlo z plumérie, nikdy z jasmínu.

„Twyllo.“

Prudce zvednu hlavu a překvapeně zírám na prince stojícího na prahu mého chrámu. Sledoval mě, jak zlostně dupu po kadidle. Spěšně se pokloním a princ vejde a kráčí ke mně. Točí se mi hlava.

„Neruším tě?“

Jsem tak ohromená tím, že je tady, v mém chrámu, a mluví na mě, že ze sebe v první chvíli nedostanu ani slovíčko. „Ne, Výsosti,“ vydechnu po chvíli. „Ani v nejmenším.“

„Takže jsem tě nevyrušil od modliteb?“

„Ne, Výsosti. Už jsem se tak docela nemodlila. Jenom jsem...“ Rozpačitě se odmlčím.

Princ přikývne a v koutcích rtů mu hraje potlačovaný úšklebek. Pak se rozhlédne po místnosti a pokývne hlavou směrem k tapisériím. „To všechno jsi vyšívala sama?“

„Ano, Výsosti.“

„Nenudí tě vytvářet stále tytéž obrazy dokola?“

Uhnu pohledem a zadívám se na své tapisérie, zatímco mě princ dál pozoruje temnýma, bystrýma očima. Než se však vzdám na odpověď, mluví dál.

„Moc se mi líbilo tvé představení.“

„Děkuji, Výsosti.“

„Především se mi líbila ta tvá... teatrálnost,“ zdůrazní poslední slovo a já najednou nemůžu popadnout dech. „Jsem moc rád, že některé věci se za tu dobu, co jsem byl pryč, trochu změnily. Není tu moc lidí, kteří by k téhle... teatrálnosti, abych tak řekl, měli sklony.“

Opět mě nenapadá, co říct. Uvědomuje si, že jsem se jen snažila odpoutat královninu pozornost od lorda Bennela? Pohlédnu na něj. Princ zvedne obočí, jako by čekal na odpověď, ale já skutečně nevím, jak reagovat.

„Kdy budeš opět zpívat?“ zeptá se.

„Zítřa, Výsosti. Mám svou obvyklou audienci u krále.“

„A potom?“

„Až mi přikážou, Výsosti,“ odpovím, a až pozdě mi dojde, jak nezdvořile to zní. Než ale mohu dodat něco, co by situaci napravilo, princ se nadechne k další větě.

„Takže ztělesněná Daunen zpívá jen tehdy, přikáže-li to král?“

Nechápu, co tím myslí. „Zpívám pro potěšení krále i královny.“

Princ kývne, rozhlédne se po stěnách a zamračí se. „Měla bys vyšívat květiny,“ prohlásí a já na něj znovu omráčeně hledím, do-

kud se ode mě spěšně neotočí. Ani se mu nestihnu poklonit, jak rychle odchází z chrámu pryč.

S otevřenými ústy za ním zírám. Přišel za mnou. Přišel za mnou do mého chrámu. Proč? Aby mi řekl, že mám vyšívat květiny? Nebo aby mi složil poklonu za můj zpěv? Vyšlu pohled k obelisku, jako bych doufala, že mi bohové skrze něj odpoví, ale je to marné.

Zmatená a rozladěná se posadím na jednu z lavic a snažím se srovnat si myšlenky. Když zvednu zrak, zjistím, že padla noc. Rychle zamumlám poděkování bohům, pak přivolám strážce a vrátím se do své věže.

Ve chvíli, kdy překročím její práh, je mi však jasné, že dnes nenajdu klid ani tady.

Zastavím se ve dveřích a zalapám po dechu. Je to jen nepatrné zaváhání, ale Dorinovi přesto neunikne.

„Ustupte, má paní. Liefé, zajisti dveře.“

Lief zamíří po schodech zpátky dolů a Dorin tasí meč a obejde pokoj kolem dokola. Nakukuje za zlaté závěsy i pod postel, podívá se i za paraván do mého toaletního kouta i na latrínu. Ani v mé nevelké šatní skříni se žádné nebezpeční neskrývá – Dorin nenašel ani stopy po tom, co mě tak vyvedlo z rovnováhy.

To proto, že vetřelec je už dávno pryč a navštívenku nechal na mém sekretáři.

S klidným úsměvem vejdu do místnosti. Dorin tázavě povytáhne obočí.

„Odpust, myslela jsem... domnívala jsem se, že se u okna mihl stín. Možná to byl pták. Snad sova?“ vysvětluji.

Dorin se ale nenechá ošálit a se zamyšleným výrazem zkoumá okenní tabulku. Má mansarda se nachází ve druhém, tedy nejvyšším patře nevelké věže v západním křídle hradu. Obývám ji jen já a možnost, že by někdo vyšplhal po hladké a kluzké venkovní zdi až k mému oknu, je mizivá.

„Má paní,“ Dorin se odvrátí od okna a upře pohled na mě. Čelo se mu leskne potem. „Jste v pořádku?“

Přikývnu a věnuji mu ten nejširší úsměv, na který se zmůžu. Po

Dorinově tváří přeletí stín. Ví, že lžu, ale nikdy by si nedovolil mi odporovat, a tak jen přikývne.

„Kdybyste cokoli potřebovala, má paní, budu přede dveřmi.“

„Děkuji,“ vydechnu tiše.

Když za sebou zavře dveře, počkám ještě pět úderů srdce, než se zatajeným dechem zvednu ze sekretáře desky a otevřu je. Není na nich nic, co by naznačovalo, kdo byl mým tajemným návštěvníkem. Ale já to vím.

„*Měla bys vyšívat květiny*,“ řekl mi.

Desky jsou plné obrázků květín: růží, vlčích máků, kosatců, květín, které rostou v pěstěných hradních zahradách. Netušíla jsem, že umí tak krásně malovat. Ovšem, mnoho toho o svém budoucím choti nevím. Přemítám, zda tu větu myslel jako příkaz, nebo jako zkoušku, a netuším, co si počít.

Rozložím si kresby po posteli a obdivuji, jak detailně jsou vyvedené. Chce snad po mně, abych si je nechala, nebo mi je jen půjčil? Odnesu je zpátky ke stolu, přikryji je tenkým pergamenem a co nejpečlivěji je obkresluji. Nechám pak desky s kresbami na sekretáři, aby si je mohl vzít zpátky, když bude chtít.

Později večer, po večeři, vytáhnu své vyšívání a začnu třídit hedvábí a vyšívací příze. Na růže použiji světle růžovou barvu, jakou měly nehtíky mé sestry, když se narodila. Na kosatce sytě indigovou a na vlčí máky tlumenou červenou, ne hrozivě krvavou rudou.

Vyskládám si příze jednu vedle druhé a pohládím je. Vyšiji tyhle šlechtěné květiny na tapisérii tak, jako by vyrostly divoce – propletené a nespoutané, vzpínající se ke slunci tak, jak jim to v zahradách nikdy není dovoleno. Královně by se to nelíbilo. Víím, že můj výtvar nikdy neuvidí, ale i tak mě ta myšlenka těší. Té noci spím přímo báječně a sním sny o kvítí a temných očích.

Následujícího rána se chystám na svou audienci u krále. Královna dvakrát za lunu bere několik svých nejvěrnějších dvořanů na pouť k posvátné tůni na úpatí Východních hor, kde tráví celý den od úsvitu do soumraku. Z hor vyvěrá horký pramen a tvoří malé je-

zírko a podle pověstí má právě tato voda kouzelnou moc pomoci ženě počít dítě, ačkoli se o tom nikdy nemluví takto přímočaře.

V den, kdy je královna pryč, chodím odpoledne navštívit krále, abych mu zazpívala tak, jak jsem mu zpívala v den, kdy jsme se poznali. Královna dala jasně najevo, že je to jen vrtoch, kterého se nehodlá účastnit, s prohlášením, že jde o lehkovážné plýtvání mými dary. Král po ní však nikdy nic jiného nežádal, a tak se rozhodla, že mu toto malé potěšení dopřeje. Pokud vím, je to také jediné potěšení, které svému druhému choti kdy dopřála.

Její první manžel, předchozí král, byl královním bratrem. Sňatek sourozenců je u lormerského vládnoucího rodu tradicí. Lormere musí vždy vládnout král a královna, nikdy ne pouze jediný panovník, a tento edikt nebyl ještě nikdy porušen. Královská linie se po celé generace udržuje čistá tím, že se bratři žení se sestrami. Žádný zákon sice nestanovuje, že musí vládnoucí pár být sourozenci, ale úporná snaha neposkvřnit božskost královské linie znamená, že tento pár musí zplodit alespoň jednoho syna a jednu dceru, jinak nebude považován za úspěšný.

Na venkově lidé vědí, jaké to s sebou přináší nebezpečí, vidí, jaká kořata a selata se rodí z takových blízkých svazků – znetvořená, někdy slepá, někdy naprosto šílená. V zachovávaní čisté linie je určitá síla, ale musí se za ni platit, a to draze. Pokud se chcete vyhnout smrti a šílenství, měla by se krev mísit.

Královna a její první choť přišli o dceru a princ Merek o budoucí nevěstu, když princezna Alianor zemřela těsně před svými třetími žněmi. A podle zvyku, který nezávisí na tom, jak urozený či neurozený nebožtík byl, zavolali mou matku, lormerskou Pojídačku hříchů, aby pojedla hřichy mrtvé princezny.

Má matka je velmi silná žena, tlustá z hltání hříchů zemřelých. Pokaždé, když někdo zemře, je pro ni nachystána hostina, jako by byla sama královna. Pozůstalí při Pojídání pokryjí rakev pečivem a masem a pivem a dalšími pokrmy a každé sousto symbolizuje hřích, o kterém rodina ví, nebo se domnívá, že jej zesnulý spáchal. Má matka je všechny pojí. Je to její povinnost – jediné tak je očištěna duše zemřelého a může se odebrat do Věčného království.

Pokud by matka všechny pokrmy nedojedla, duše zemřelého by byla odsouzena k tomu, navěky se toulat po zemi. Všichni jsme slyšeli zkazky o přízracích, které straší v Západních hvozdech, vinou méně zdatných Pojídačů hříčů, než je má matka, kteří nebyli schopni Pojídání dokončit.

Matka se tehdy posadila před malinkou rakví nebohé princezny a pojedla její hříchy, okořeněné muškátovým oříškem a granátovým jablkem a cukrem, hříchy až příliš vydatné a zvrhlé na to, aby se jich mohla dopustit tříletá holčička. Matka je ale pojedla a král a královna pak truchlili pro svou dceru a okamžitě se začali pokoušet o další dítě, protože osmiletý korunní princ potřeboval nevěstu, aby se mohl jednoho dne ujmout trůnu. Avšak necelé dvě luny po smrti princezny Alianor ochuravěl i král a brzy byl také mrtev.

Královna ovdověla a princ byl nejen bez nevěsty, ale také příliš mladý na to, aby usedl na trůn. Království upadlo do zmatku a nejistoty. Pamatuji si, že moje matka najala dva místní muže ozbrojené srpy a krátkými meči, aby nás doprovázeli na Pojídání. Dokonce i ona se děsila toho, jak rychle se zemí rozmohlo bezpráví a chaos, a moje matka se nikdy ničeho nebála. Nakonec však bylo nalezeno provizorní řešení. Královna se provdala za svého bratrance a ten se stal králem. Sice to není právě tradiční manželství, ale současný král je stále z čistého rodu – jeho rodiče byli sourozenci královniných rodičů, takže královská linie zůstala zachována. Jejich svazek však není považován za zcela neposkvrněný. Vychovala je sice stejná chuva, ale nevzešli ze stejného lůna, a proto je jejich krevní pouto nedostatečné. Lidé tvrdí, že právě kvůli tomu nebyla královna schopná porodit další dceru, navzdory svým nesčetným poutím k zázračné tůni.

Nastávajícího chotě královny jsem poprvé spatřila na Pojídání hříčů zesnulého krále a hned se mi zalíbil. Byla jsem tehdy matčinou učednicí a mým úkolem bylo doprovázet ji na Pojídání, sledovat ji a naučit se, v jakém pořadí se hříchy pojídají, kolik času je potřeba každému z nich věnovat podle závažnosti. Netrvalo dlouho a já se

při sledování zdánlivě nekonečných hostin začala nudit. Když se tedy matka dostala do extáze, která přichází vždy, když je Pojídání obzvlášť vydatné, vydala jsem se do nitra hradu a při svém potulování jsem si prozpěvovala. Netušila jsem, že mě budoucí král sleduje a poslouchá mě. Když mi začal tleskat, chtěla jsem utéct zpátky k matce, ale on mě zastavil a požádal mě, abych mu zazpívala ještě jednu píseň. A já se těšila z jeho přízně a zpívala jsem z plného hrdla a užívala si jeho potlesk. Nakonec mě vzal za ruku a odvedl mě zpět do sálu.

Když jsme vyšly z hradu, zeptala jsem se matky, zda to byl můj otec. Ani já, ani mí bratři a má sestra nevíme, kdo je náš otec, nebo jestli to je vůbec jen jeden muž. Když jsem se dozvěděla, kde se berou děti, nejednou jsem při pohřbu cizích mužů seděla a dumala, zda nejsem já nebo mí sourozenci plodem jednoho z hříčů, které teď moje matka pojídá. Doufala jsem, že mi odpoví kladně. Chtěla jsem, aby tento muž se zlatými prsteny a kožešinovým límcem byl můj otec. Představovala jsem si, jak mě vedou do hradu, jak se stávám princeznou a nahrazuji zemřelou Alianor, jak se na mě královna usmívá. Matka mě však udeřila tak tvrdě, až se mi rozviklal jeden z mléčných zubů, a vyštěkla, že slova „můj otec“ už nemám nikdy vyslovovat.

Před čtyřmi žněmi pak před naší chalupou zastavil ohromný kočár doprovázený vysokými strážnými na černočerných koních. V kočáře seděla sama královna Lormere, oděná do modrého šatu, a ptala se po mně. Pomyslela jsem si, že se mi naráz splnily všechny mé sny. Nechtěla jsem být Pojídačkou hříčů, chtěla jsem vyrůst a dospět a vdát se a být šťastná.

Po Pojídání hříčů prvního krále jsem nemohla přestat myslet na královský hrad, na veškerou jeho nádheru a světlo, tolik vzdálené temné, ponuré chýši, v níž jsem vyrostla. Předpokládala jsem, že na hradě má každý svůj vlastní pokoj a postel, ne že čtyři děti spí v jedné světničce, zatímco jejich matka se zamyká v druhé. Na hradě se určitě všichni celý den společně smějí a večer chodí v krásných róbách a blýskavých špercích na okázalé hostiny. Zdálo se mi nemožné, že mě povolali, že pro mě přijela sama královna, že se

mám stát dámou. A přece tu stála, před našimi dveřmi, a žádala si mě do poručnictví.

„A co její povinnost příští Pojídačky hříchů?“ ptala se matka královny, zatímco já ohromeně zírala na stráž v brnění tak nablýskaném, že jsem v něm viděla vlastní odraz, viděla jsem odraz vlastních prstů, jak se chvějí touhou dotknout se sametových plášťů, jež jim splývaly z ramen. „Co její povinnost k této říši?“

„Má teď vůči říši mnohem důležitější povinnost,“ pravila královna a položila mi ruku na temeno hlavy.

„Já ji tu potřebuji,“ odporovala jí matka. „Musí se naučit svou roli a držet ostatní na uzdě. Musí se stát příští Pojídačkou hříchů, k tomu byla předurčena.“

„A já říkám, že byla předurčena k něčemu jinému,“ namítla klidně královna. „Já, její královna, a celé království nyní potřebují, aby se ujala své povinnosti. Bohatě vám to odčiním. Neměly bychom se však zeptat Twylly samotné, po čem doopravdy touží?“

Přelétla jsem pohledem z královny a jejího zlatého kočáru k matce.

„Jsem povinována své královně a své zemi,“ uklonila jsem se a vysloužila si tím od královny blahosklonný úsměv. Matka mi zabouchla dveře mého starého domova přímo před nosem.

Ohromeně jsem na ně zírala, dokud mě královna nevzala za ruku a neodvedla ke kočáru.

„Budeme ti muset nechat ušít nové šaty.“ Znechuceně ohrnula horní ret, zatímco si prohlížela mou prostou černou zástěru. „Budeš potřebovat oděv důstojný tvého nového postavení. Máš ráda červenou, Twyllo?“

Tehdy jsem červenou měla skutečně ráda. Teď ji nemohu vystát. Od chvíle, kdy jsem přišla na hrad, se seznam věcí, jež nemůžu vystát, stále rozrůstá. Najednou nemohu vystát ani věci, o kterých jsem ještě před čtyřmi žněmi ani netušila, že vůbec existují.

Jen jedinou věc však skutečně nenávídím. A tou je královna.

Kapitola pátá

Než přijdou Dorin a Lief, aby mě odvedli ke králi, obléknu se a sepnu si vlasy na temeni hlavy. Královský pár obývá celou jižní věž, podobně jako já mám pro sebe věž západní, ačkoli k mé věži se dá jít pouze dlouhou chodbou, zatímco do mansardy v jižní věži vedou královské dveře z Velké síně. Dá se tam jít i dlouhou galerií, kde obvykle dvořané tráví svůj čas klevetěním a politikařením. Tudy jdeme i dnes. Když procházíme kolem, všichni umlknou. Vědí, že ztělesněnou Daunen dnes čeká královská audience, a klaní se mi s větší vervou než obvykle. Nikdo nechce sdílet osud lorda Bennela.

Královi muži otevrou dveře do jižní věže a ohlásí mne. Král sám povstane z damaškové pohovky, aby mě pozdravil.

„Twylló,“ usměje se na mě, zatímco mí strážci mizí, aby si vychutnali těch pár hodin odpočinku, které jim moje audience u krále umožňuje. Zůstávám s králem sama v pozlacené komnatě. Je kulatá, kopíruje tvar věže, v níž se nachází, a je vybavena důmyslně naaranžovaným nábytkem, pohovkami plnými polštářů a širokými dubovými lavicemi, podnožkami se strapci a stolký s křišťálovými karafami a číšiemi. Je tu také velký jídelní stůl se čtyřmi

vyřezávanými seslemi podobnými těm, které bereme s sebou na lovecké výpravy, a také police plné drahokamy vykládaných skříněk a knih vázaných do kůže všech představitelných i nepředstavitelných barev. Nohy se mi boří do vysokých, měkkých koberců.

Je to komnata, která vyzařuje přepych a bohatství a především naprosté soukromí. Na hradě, kde jsem si nikdy nezačala připadat jako doma, se právě v téhle místnosti cítím jako největší cizinec – v místnosti plné cetek, které kromě krásy nemají jiný účel a kterých si nikdo nevšímá. Tato komnata je královninou osobní svatyní a ze zdi ji přísně střeží její portrét a portrét prvního krále.

„Vaše Veličenstvo,“ ukloním se a opětuji králův úsměv. Mám ho celkem ráda, v duchu si pokaždé říkám, že v této místnosti vypadá stejně nepatřičně, jako se tu cítím já.

„Jak se ti při dnešku daří? Vypadáš výborně.“

„Mám se dobře, Sire, děkuji. Dovolíte mi dotázat se na vaše zdraví?“

„Dnes se mám obstojně, Twyllo. Velmi se těším na rozptýlení a potěchu, jež mi tvůj zpěv přináší.“

Odříkáváme repliky jako podle scénáře, hrajeme své role během každého našeho setkání. Na to, jak moc lidé obdivují a vzývají můj hlas, nemám moc příležitostí jej použít, takže audience u krále je potěšením i pro mě, a navíc si tu kromě zpěvu mohu i popovídat. Když jsme s králem sami, je velmi příjemným a veselým společníkem.

Postavím se na své obvyklé místo u okna, zády k jeho barevným vitrážím a těžkým brokátovým závěsům, a začnu zpívat Baladu o Lormere. Můj hlas stoupá k výšinám a plní komnatu a já najednou už nejsem ztělesněná Daunen. Jsem Twylla. Královna, hrad i všechny nedávné hrůzy mizí. Tohle je jediná část mého života, kterou skutečně miluji – zpěv, při němž mi je dovoleno zapomenout. Když zpívám, mohu být kýmkoli, mohu být kdekoli. Když zpívám, jsem svobodná.

Právě se nadechuji, abych se pustila do písne Krásná vzdálená, když se rozletí dveře a dovnitř bez ohlášení vpadne princ. Strážé za ním spěšně zavírají dveře a mně vyskočí srdce až do krku. Tak

proto s takovým zájmem vyzvídal, kdy budu znovu zpívat. Chtěl být u toho.

„Mereku, chlapče. Jsem moc rád, že ses k nám mohl připojit. Twylla právě bude zpívat Krásnou vzdálenou.“

Merek přimhouří oči a změří si mě podmračným pohledem. „Tu neznám.“

„Naučil mě ji jeden z mých vychovatelů, když jsem byl ještě mladší, než jsi teď ty, a já ji pak naučil Twyllu.“

„Výtečně,“ odvětí Merek, aniž by ze mě spustil zrak. „Twylo, mohla bys trochu poodstoupit od toho okna, prosím? Není na tebe vidět.“

Vyšlu pohled ke králi a ten kývne. Ukročím tedy do strany a stojím nyní zády k úzkému pruhu zdi mezi okny.

„Tak je to lepší,“ kývne Merek a posadí se. „Pokračuj, prosím.“

Bojím se, že pod jeho ostržím pohledem začnu zadržávat, ale můj hlas mě nezradí. Nedívám se ani na jednoho ze svých posluchačů. Upírám oči na stěnu za jejich hlavami a zpívám, jako by na tom závisel můj život. Jakmile dozpívám jednu píseň, král okamžitě volá název další, takže Merek nemá čas ani zatleskat, natož něco poznamenat. Jak se blíží čas oběda, jsem zcela vyčerpaná, a když princ Merek vstane a bez jediného slova ke mně nebo ke králi odejde, je to, jako by se místnost teprve teď naplnila čerstvým vzduchem. Poté, co za ním zaklapnou dveře, si uvědomím, že zadržuji dech.

„Nevyrušilo tě doufám, že tu s námi byl?“ zeptá se tichým hlasem král. „Nečekal jsem, že se k nám připojí.“

„Jsem velmi šťastná, že tu byl, Sire.“

„Nejspíš bychom se měli cítit polichoceni, že naši společnost považoval za hodnou své pozornosti, co myslíš?“ zasměje se, ale není to veselý zvuk. „Je to dobrý chlapec, vlastně muž, přesto se bojím, a odpusť, že na tvá bedra vkládám své strachy, že po té době, kterou strávil na cestách po říši, pro něj bude tento hrad klecí. Možná by bylo lepší, kdyby mohl trávit čas s lidmi svého věku. Děti potřebují sourozence, nemyslíš? Ty jsi přece měla sestry a bratry?“

„Ano, Sire. Měla jsem sestru a dva bratry.“ Při pomýšlení na Maryl mě ostře bodne u srdce.

Abych se mohla stát ztělesněnou Daunen, musela jsem obětovat svůj starý život a vše, co k němu přináleželo, včetně své rodiny. Královna prohlásila, že se nehodí, abych dál navštěvovala svoji mladší sestru nebo aby Maryl šla se mnou bydlet na hrad. Nechtěli, abych měla cokoli společného se svým starým životem, zejména s těmi jeho částmi, v nichž se vyskytovala moje matka. Popravdě řečeno ji král a královna nemají o nic více v oblibě než jejich poddaní, ale vzhledem k tomu, že ženy z mého rodu se stávají Pojídačkami hříchů mnohem déle, než jak dlouho vládne Lormere královnin rod, oba ji trpí. Moje matka přece jen ve svých masitých rukou svírá klíče k Věčnému království.

Král moudře pokyvuje hlavou. „Lidé potřebují společnost svých vrstevníků.“ Odmlčí se. „Vzpomínáš si, jaký princ byl, než odjel na cesty?“

„Příliš ne, Veličenstvo.“

„Říkal jsem totéž i Helewys, víš? Že byste se vy dva měli stýkat častěji. Helewys zapomíná, že jsme ona, já i Rohese vyrůstali spolu, kdežto ty a Merek ne. A já...“ zarazí se a rychle se ovládne. „Přesto,“ pokračuje pak, „princ se snaží najít si na hradě nějakou zábavu. Jednou z něj bude dobrý král.“

„Pokud bohové dají, Vaše Veličenstva budou Lormere vládnout ještě po dlouhé časy,“ pronesu hladce.

„Pokud bohové dají,“ usměje se král a já mu úsměv opět bez potíží opětuji.

Právě se chystáme znovu začít, když se vrátí princ Merek. Ve tváři má stále týž nečitelný výraz a já se od něj musím odvrátit, neboť se obávám, že moje tvář je mnohem otevřenější a průzračnější. Nechápu tohoto prince, který skoro nemluví, a přesto mi jeho oči řeknou víc než tisíce slov, v jazyce, jemuž nerozumím. Nevím, co ode mne čeká.

„Twylla zazpívá už jen tři písně,“ oznámí král pevným hlasem a já přemítám, zda si všiml, jak mě přítomnost jeho nevlastního syna znervózňuje.

„To je škoda,“ vzdychne Merek. „Doufal jsem, že bych ji mohl naučit několik skladeb, které jsem zaslechl na svých cestách.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.